

Chapter 1

ในวันที่อากาศช่างนอกร้อนจัด ชายหนุ่มรูปร่างสูงที่ปกติแล้ว ไม่ใช่คนเคร่งเครียด ออกจะร่าเริงเป็นส่วนใหญ่ ตอนนี้อีกกำลังนั่ง กอดอกมองหน้าจอคอมพิวเตอร์เพื่อประเมินราคากระดาษจากสอง บริษัทในต่างประเทศด้วยความเหนื่อยใจ

ตั้งแต่เขาเข้ามาช่วยงานโรงพิมพ์ของที่บ้าน พ่อกับพี่สาวก็เอ่ย ปากชมว่าสามารถหาซัพพลายเออร์ได้ถูกกว่าเดิม แต่จริงๆ แล้ว ต้นทุนที่ลดลงมายังไม่เพียงพอกับจำนวนเงินที่โรงพิมพ์กำลังขาดทุน สักนิด

เพราะฉะนั้นจากคนขี้เล่น ทุกวันนี้เลยเป็นยักษ์เป็นมารและ หมี่ร้องกราชโดยไม่รู้ตัว

โรงพิมพ์ ‘อินดีมีชัยมี’ มีชื่อเสียงมานานกว่าสามสิบปี เท่ากับ อายุของ ‘อินดี’ พอดิบพอดี แต่กำลังจะตายลงเนื่องจากยุคสมัย ที่ผู้คนมีวิถีชีวิตเปลี่ยนไป สำหรับเขาแล้ว การลดต้นทุนได้นับว่าดี แต่ที่สำคัญที่สุดคือต้องทำกำไรมากกว่านี้ต่างหาก

“คุณยีน ๆ”

‘ยีน’ คือชื่อเล่น ยีนดีคือชื่อจริง แต่ส่วนใหญ่คนสนิทเท่านั้นที่รู้ และที่ทำงานเรียกเขาว่ายีนดีเสียส่วนใหญ่

“เห็นยอดขายเดือนล่าสุดยังคะ แบบหวิวว” เสียงหวานลากยาวดังทะเลาะความเจ็บปวดพร้อมกับการเปิดประตูห้องเข้ามาของเลขาฯ ้วยี่สลิปกว่าอย่าง ‘ซาสี่’ ซึ่งดูเหมือนจะเป็นคนเดียวที่ยิ้มออกในสถานการณ์เช่นนี้

“เห็นแล้วสิครับ ก็ผมเป็นคนทำเงินเดือน” ยีนดีตอบ ก่อนจะมองคนที่เดินยิ้มกว้างเข้ามาหา

“น้องคุณเข้ามาไม่นาน แต่ทำยอดทะลุเป้าไปแล้วคะ เก่งมากจริง ๆ”

เลขาฯ อย่างซาสี่ปรบมือแปะ ๆ เมื่อพุดถึงเซลล์คนใหม่ที่เพิ่งเข้ามาทำงานได้ไม่นาน

“แค่เดือนที่สี่ก็ทำให้พวกเราที่กำลังใจในการใช้ชีวิตต่อสุด ๆ” ซาสี่ยังคงสาธยายความเก่งของเซลล์คนใหม่

เรื่องที่กำลังเป็นประเด็นไปทั้งบริษัทก็คือน้อง ‘คุณ’ คนนั้นเข้ามาเพียงสี่เดือนก็สามารถทำกำไรให้บริษัทได้มากกว่าที่พนักงานเก่า ๆ เคยทำเอาไว้ในรอบห้าปี เป็น New high แบบที่ใครก็คาดไม่ถึง

“ครับ” ชายตัวสูงตอบเฉื่อย ๆ เหมือนจะไม่ได้สนใจเนื่องจากพอทราบอยู่แล้ว

แม้จะไม่ได้แสดงออกว่าดีใจมากมาย แต่จากที่คิดว่าอีกสักปีโรงพิมพ์คงไม่รอด คราวนี้ยีนดีกลับกำลังเห็นทางออก

“แบบนี้ต้องเรียกน้องคุณไปฉลองยอดแล้วนะคะ”

“อ่า...ครับ”

ถึงจะวางมาดนิ่ง แต่คุณเลขาฯ ก็สังเกตเห็นว่าเจ้านายอย่าง ‘ยินดี’ แอบมองออกไปนอกห้องบ่อยครั้ง ตรงจุดที่น้องคุณมักจะแวะมาบ่อย ๆ

“ทั้ง ๆ ที่เราขาดทุนหนักมาตั้งแต่ก่อนโรคระบาด พอมีโรคระบาดมาซ้ำ ตอนฟื้นขึ้นมาก็ยังไม่ได้คิดว่าจะรอด พี่เตรียมจะหางานใหม่แล้วด้วยซ้ำ แต่น้องคุณคนนี่มาทำให้บริษัทเรามีความหวังนะคะ นอกจากบริษัทเราจะเฟื่องฟูแล้ว ใครบางคนก็ใจฟู”

เธอยิ้มกว้างตอนที่เห็นคิ้วหนาของเจ้านายเล็กขึ้นเหมือนจะถามว่า ‘แล้วยังไงต่อ?’

ซาสี่เป็นเลขาฯ ที่ทำงานมาตั้งแต่รุ่นพ่อของยินดี เธอมักจะทาลิปสติกสีแดงสด ในตอนนี้อายุย่างสี่สิบห้าปี ถือว่าโตกว่าเจ้านายใหม่อย่างยินดีมากกว่าหนึ่งรอบ ทำงานมาตั้งแต่ยินดียังวิ่งเล่นอยู่ตรงลานจอดรถโรงพิมพ์ ฉะนั้นเธอถึงได้ไม่เกรงกลัวเจ้านายใหม่แม้แต่น้อย

“ก็คงอย่างนั้นครับ”

“คุณยินจะไม่ตอบอะไรอย่างอื่นเลยเหวอคะ” เลขาฯ ที่แก่กว่าเล็กคิ้วมองคนที่ทำเป็นขริม

“ไม่ครับพี่ พอดีผมดูเรื่องกระดาษลอตตีใหม่อยู่”

คุณเลขาฯ อมยิ้มนิดหน่อยจากการถูกเรียกว่าพี่หลังจากที่สมัยก่อนถูกเรียกว่าน้า แต่พอนี้บางอย่างออกก็ยิ้มกว้างกว่าเคย เพราะพอจะจับได้เจ้านายที่เธอเห็นมาตั้งแต่เด็กได้

“เอ ไม่สนใจเรื่องยอดน้องคุณเลยสินะคะ”

“ไม่ใช่ไม่สนใจครับ แต่ผมเข้าใจแล้ว” ยินดีเงยหน้ามามองคนที่ใจจริงไม่ได้ตั้งใจจะเข้ามาคุยเรื่องงานหรอก อยากมาแซวมากกว่า

“เอ๊ะ น้องคุณมาคะ” ซาสีหันออกไปมองข้างนอกทันที
 ชายตัวโตผู้นั่งทำงานอย่างสุขุมอยู่ตอนแรกพอได้ยินว่ามีใคร
 ลักคนมากลับยึดหลังนั่งตัวตรงและทำคอเอียงยาวมองไปนอกห้อง
 ทำงานที่ผนังเป็นกระจกบานใหญ่ แต่พอไม่เห็นว่ามีใครมาอย่าง
 อีกฝ่ายบอกก็หันกลับมาสบตาเลขาฯ ที่รู้ทันเขาอย่างกับเป็นแม่อีก
 คน

“พี่ซา...” ยินดีกักฟันให้รู้ว่าเริ่มจะจริงจัง

รู้แบบนี้ไม่น่าหลุดปากบอกออกไปเลยว่าน้องคุณน่ารัก...

“ว้าย สงสัยพี่ดูผิด น้องแมวมันวิ่งผ่านพอดี”

“พี่ซาครับ ถ้าไม่ติดว่าพี่เคยเป็นเลขาฯ พอผมมาก่อนนะ...”

ยินดีขู่ที่เล่นทีจริง

“ว้าย เราทำงานกันแบบครอบครัวนะคะ อย่าดูคะ พี่ก็แก่
 ปูนี่แล้ว” คนที่งานยุ่งแต่ทำเหมือนการมาทวงเจ้านายเป็นเรื่อง
 สนุกสับสนสูงออกจากห้องทำงานแสนคุ้นเคยไปพร้อมด้วยเสียง
 หัวเราะ

เรียกได้ว่าที่เข้ามาวันนี้ไม่ได้มีเรื่องงานอื่นใดเลย ยกเว้นแต่
 เรื่องอยากมาแกล้งยินดี

“เออ สนุกเขาเลย” ชายตัวโตที่ถูกหยอกทิ้งแผ่นหลังพิงพนัก
 เก้าอี้ทำงาน

ถึงจะสนุกที่ได้ทำงาน แต่ยินดียังคงยืนยันคำเดิมว่าเขาเกลียด
 การทำงานแบบครอบครัวที่สุด ตั้งแต่เด็กแล้วที่ตั้งเป้าว่าจะไปให้ไกล
 จากธุรกิจที่บ้าน ไม่คิดไม่ฝันเลยว่าวันนี้จะต้องมาช่วยงานที่บ้าน
 แบบเอาเป็นเอาตาย เขาเคยบอกคนรู้จักทุกคนด้วยซ้ำว่า หาก
 สัมภาษณ์งานแล้วผู้สัมภาษณ์บอกเมื่อไรว่าทำงานแบบครอบครัว
 จงรีบหนีไป เพราะส่วนใหญ่การทำงานแบบครอบครัวมักจะใช้คน

โดยไม่เกรงใจ

โรงพิมพ์รุ่นของพ่อยินดีก็เป็นเช่นนั้น แต่หลังจากที่เขาเข้ามาจัดการเรื่องงานบุคคลและงานบริหารก็มีหลายอย่างที่เริ่มปรับเปลี่ยน ซึ่งแน่นอนว่าพนักงานเก่าแก่ในโรงพิมพ์ที่เคยอยู่ด้วยความสบายบ้าง ก็เกียจบ้างไม่ค่อยชอบการทำงานที่เป็นระบบแบบใหม่เท่าไร

งานว่ายากแล้ว กับคนดูเหมือนจะยิ่งยุ่งยากกว่า เพราะพนักงานเก่าแก่หลายคนมีเพาเวอร์มากกว่าคนหนุ่มวัยสามสิบที่เพิ่งเข้ามาได้หนึ่งปีแบบเขา หลาย ๆ คนไม่ค่อยนับถือ เพราะเห็นยินดีมาตั้งแต่เด็ก ฉะนั้นคนที่ขี้เล่นจึงกลายเป็นชายที่พยายามสุขุมจนบึ้งตึงไปบ้างในบางที

เหลือก็แต่เลขฯ ส่วนตัวอย่างชาติที่ไม่ยอมมกแล้วเจ้านายใหม่บ้างเลย...

ยินดีไม่ได้บอกใครว่าเขากำลังล้มล้างระบอบการทำงานแบบเก่า ๆ จากยุคพ่อ แต่ทำมันแบบค่อย ๆ เป็นค่อย ๆ ไป ซึ่งแน่นอนว่าการลดต้นทุนของยินดีมันรวมถึงการลดพนักงานด้วย

ที่กำลังเครียด...เพราะมีหลายคนจะต้องถูกจ้างออกภายในปีนี้

ก่อนหน้านี้หนึ่งปีเขารู้สึกเหนื่อยหน่ายกับงานและคนแทบจะทุกวัน แต่พักหลังเพิ่งมีสิ่งที่ทำให้การมาทำงานสนุกขึ้นนิดหน่อย น้องคนนั้น คนที่ขยัน เก่ง และเพิ่งเข้ามาเป็นทีมใหม่

“คุณยินดี งานหนังสือเดือนมีนาคมสล็อตเครื่องเราเต็มยั้งครับ” เสียงนั้นดังขึ้นมาหลังเสียงเคาะและเปิดประตูกระจกเบา ๆ

น้องคนที่ผมสน้ำตาลสั้น สวมเสื้อโปโลของบริษัทพร้อมกับกางเกงสแล็กสีเข้มและรองเท้าผ้าใบสีขาว คนที่มีปากอิม ๆ และตา

ที่ยิ้มที่เป็นรูปพระอิ

“เต็มแล้ว ทำไมเหวอครับ” ดวงตาคมจ้องคนที่เดินเข้ามาในห้องซ้ำ ๆ

น้องคือน้อง ‘คุณ’ เจ้าหัวสีน้ำตาลเหมือนเจ้าหมูที่บ้าน

“พอดีมีสำนักพิมพ์ใหญ่ติดต่อมาครับ ให้ผมทำใบเสนอราคาหมื่นเล่ม เขาขอส่วนลดมาด้วย แต่บอกว่าขอให้ทำงานหนังสือรอบมีนาคมนี้ ต้นฉบับจะมาต้นเดือนกุมภาพันธ์ที่จะถึง” คนที่โผล่มาในห้องนี้ใกล้เวลาเลิกงานบอกยิ้ม ๆ

“เมื่อก็ผมไปหาคุณหยามาแล้ว แต่คุณหยาบอกว่าลดให้ไม่ได้ มีแต่ต้องจ่ายเพิ่มเพราะงานเร่ง พี่ชาติเลยบอกให้มาหาคุณยินดีแทน” คุณยิ้มแหย

เอาเข้าจริง ตั้งแต่ทำงานมาชายหนุ่มวัยยี่สิบห้าปีที่กำลังเป็นประเด็นไปทั่วบริษัทไม่เคยมีโพรเจกต์ไหนเลยที่ตีลสำเร็จด้วยตัวเอง ต้องมารบกวนคุณยินดีให้คุยกับคุณหยาซึ่งเป็นเจ้านายสายตรงแทบทุกรอบ

แล้วคุณยินดีก็น้ำตึงใส่ทุกรอบ ไม่รู้ว่าจะโดนกินหัววันไหน

...

“ทำไมจะไม่ได้ พิมพ์ตั้งหมื่นเล่ม ลดสักสามถึงห้าเปอร์เซ็นต์ก็ช่วยดึงลูกค้าไว้ได้แล้ว” ยินดีพยายามพูดอย่างใจเย็นและสุขุม ทั้ง ๆ ที่ความจริงตกใจที่อยู่ ๆ น้องก็เข้ามาในห้อง แล้วยังเดินเข้ามาใกล้จนได้กลิ่นหอมของน้ำหอมกลิ่นเดิมจนแผลอกำขากางเกงตัวเองไว้แน่น

กลิ่นอะไรไม่รู้ แต่สูดดมแล้วหอมจนเคลิ้ม เลยต้องถอนใจเฮือกใหญ่แทน...

คุณก็งก๊กกึ่งก๊วเพราะดูเหมือนเจ้านายหน้าหล่อจะอารมณ์

บุญง่าย เขาสังเกตมาหลายครั้งแล้วว่าคุณยินดีมีภักตบใจบ่อยและ
หงุดหงิดง่าย ดูจากคิ้วที่ขมวดแน่นตลอดเวลาที่คุณคุยกัน แต่ถึงแบบนั้น
เวลาขอเรื่องอะไรกลับได้รับการอนุมัติทุกรอบ

คุณเดาว่าคุณเขาคงมีเรื่องเครียดเยอะแน่นอน...

“ราคาก็ดีนี่ ทำไมคุณหย่าไม่ลดนะ” ยินดีว่าตอนที่อีกคนวาง
แท็บเล็ตซึ่งเปิดไฟล์ตั้งต้นของใบเสนอราคาอยู่

คุณยิ้มบางในตอนที่เจ้านายอีกคนเงยหน้าจ้องเขา ตากลมเส
หลบไปมองทางอื่นอย่างรวดเร็วทันทีที่คิดว่าผิวของคุณยินดีมัน
ใสจนน่าอิจฉา

“ลูกค้าบอกผมว่าถ้าไม่ลดให้หรือว่าไม่รับงานก็จะหาเจ้าอื่น
ซึ่งคุณหย่าไม่ชอบจุดนี้ครับ แต่ผมว่าเราเป็นฝ่ายที่จะต้องจ้อเขา
ก่อนเพราะเป็นลูกค้ารายใหญ่ คือถ้าเขาพิมพ์กับเรานั้นจะเป็น
งานต่อเนื่อง เพราะเขามีหลายสำนักพิมพ์ในเครือ มันดีกว่าไปรับ
งานหนังสือสวดมนต์แบบที่เราทำประจำ” คุณพูดทิ้งบ่นตอนท้าย
ประโยค

“สำนักพิมพ์นี้เขามีโรงพิมพ์ของเขาเองนี่ แสดงว่าเครื่องเขา
ก็คงทำไม่ทัน ถ้าเรารับ อนาคตก็คงเกลี้ยงานมาที่เราเรื่อย ๆ ผมว่า
น่าสนใจ” ยินดีเองก็เห็นด้วย

“ใช่ครับ ผมก็คิดแบบนั้น” คุณเห็นด้วยกับเจ้านายหนุ่ม แม้จะ
รู้สึกกลัวลุดคุณยินดีอยู่บ้าง แต่รู้สึกว่าการงานทั้งเขาและคุณยินดี
ต่างก็คิดเห็นไปในทางเดียวกันหลายครั้ง

คุณเป็นพวกชอบอ่านนิยายและการ์ตูน แต่ไม่เคยทำงานใน
สายงานโรงพิมพ์มาก่อน ที่นี่เป็นโรงพิมพ์ใหญ่แถวบ้านที่เขาจ้างรด
ผ่านตั้งแต่เด็ก ตอนจะเปลี่ยนงานพอเห็นว่าเปิดรับเลยเข้ามาสมัคร
แบบไม่ลังเล เพราะค่อนข้างมั่นใจว่างานนี้จะมั่นคง แต่เอาเข้าจริง

มันกลับร่อแร่กว่าที่คิด

เขาเพิ่งได้รู้ว่าธุรกิจของที่นี่กำลังซบเซาลงมาก เนื่องจากมีแค่ลูกค้าเก่า ๆ เท่านั้นที่โรงพิมพ์สามารถดีลไว้ได้ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นหนังสือที่ใช้ในงานราชการและหนังสือสวดมนต์ของวัดวาอาราม

เห็นดังนั้นคุณจึงเริ่มทำการตลาดออนไลน์แบบที่คนเก่า ๆ ที่นี่ไม่เคยทำมาก่อน เขาเริ่มได้งานจากนักเขียนอิสระรายเล็กในเดือนแรก ๆ จนกระทั่งได้งานสำนักพิมพ์ใหญ่สำนักพิมพ์หนึ่งเดือนที่แล้ว และเพิ่งได้อีกสำนักพิมพ์หนึ่งในวันนี้เอง ทุกอย่างเหมือนจะกำลังเป็นไปด้วยดี เพียงแต่กำลังคนและเครื่องอาจจะไม่พอและไม่ทัน จึงต้องเข้ามาพบกับคุณยินดีเพื่อขอความช่วยเหลือ แม้งานเซลล์จะมีคุณหยาเป็นหัวหน้าสายตรงก็ตาม

แม้หน้าตาจะไม่ค่อยเป็นมิตร แต่คุณยินดีก็ดูง่ายกว่ามาก

“งั้นเดี๋ยวผมช่วยคุยกับคุณหยาให้” ยินดีมองใบเสนาอรากานั้น ก่อนจะมองคนที่ทำงานเก่ง พอสบตาและเห็นปากอึมยึมที่ใครคนที่อยากจะยิ้มตามก็ต้องรีบขมวดคิ้วและทำหน้าที่เหมือนหงุดหงิดเต็มทน

เพราะน้องเขาน่ารักจนแทบจะหุบยิ้มไม่ได้...พอหุบได้ หน้าตালেยออกมาเป็นหมิดุแทน

“แต่เนี้ยห้ามงเย็นแล้ว เอาไว้พุงนี่นะครับ” ยินดีมองนาฬิกา รีบคว้ากระเป๋าแล้วบอกลา “เลิกงานครับ ถ้าไม่มีไอทีอย่าอยู่ดึกมากนักะ”

“คะ...ครับ” คุณมองตามคนตัวสูงที่เดินผ่านตัวเขาออกจากห้องไปอย่างรวดเร็วราวกับ*เดอะแฟลช* แต่ความหอมของน้ำหอมกลิ่นเปลือกไม้และดอกไม้ยังติดอยู่ที่ปลายจมูก

“ไปไวมาไว สูดยอเลยนะคะ” ซาสีเพิ่งจะเดินกลับมาที่โต๊ะ

เธอทักเจ้านายไม่ทันด้วยซ้ำ

“ใช่ครับ”

“แต่เห็นคุณกลับไอบแบบนี้ คุณยินดีเริ่มทำงานตั้งแต่เจ็ดโมงเช้าแล้วค่ะ ทำงานเก้าชั่วโมงจุก ๆ”

“อ่า...ครับ” คุณทำได้แค่ตอบรับ เพราะยังตามไม่ทันและไม่รู้ด้วยว่าเลขาฯ ของคุณยินดีอยากจะทำอะไร

เรื่องงานเขาอาจจะหัวไว...แต่เรื่องผู้คนที่นี่ เขายังไม่สนิทกับใครสักคน

“แล้วเห็นคุณยินดีค่อนข้างนิ่งแบบนั้น แต่จริง ๆ เก่ง ใจดี และอบอุ่นมาก ๆ เลยนะคะ ตัวจริงคุยสนุก ตลกด้วย” ซาสียิ้มหวานให้ แต่หนุ่มน้อยคราวลูกก็ยังทำหน้าง

“คุณยินดีใส่มากด้วยนะคะ”

“อ่า...ครับ” คุณตอบรับแบบง ๆ

ซาสีพยายามขายเจ้านายให้น้องคุณเป็นอย่างมาก แต่น้องเขากลับยังไม่เข้าใจ

คุณเกาหัวแกรกตอนบอกเลขาฯ ของยินดี เขาเห็นด้วยที่ว่ายินดีอาจจะเก่ง ใจดี เพราะยอดขายเดือนที่ผ่านมาของเขา ถ้าไม่ได้ยินดีคอยช่วยก็คงทำไม่ได้ขนาดนี้ แต่เรื่องอบอุ่นและตลก จากท่าทางหล่อ ลุ่มลึก แถมมีรอยสักไว้บนแขนทำให้ดูแบดบอย และหน้าตาติดหูจดจำ จนดูไม่รู้เลยว่าคุณยินดีที่สาว ๆ ทั้งรุ่นใหญ่ รุ่นเล็กในที่นี้ชื่นชอบเป็นคนยังไง

ยินดีคือชายหนุ่มสูงเก๋อริยเก๋าสิบ มีผิวขาวเนียน ละเอียดยิ้มแบบลูกคนไทยเชื้อสายจีน เขามีตาคมสองชั้น ผมและคิ้วเข้มตัดกับผิวสีสว่าง รูปร่างแต่เดิมสูงเพรียวตามบรรพบุรุษ มีพื้นเรื่อง

สวย นิ้วมือและนิ้วเท้าเรียวยาว นอกจากนั้นยังมีอกหนา หน้าท้อง มีซิกซ์แพ็กจาง ๆ แบบเหมาะเจาะ ดูเหมือนดาราดิจนในระดับที่เดิน ไปไหนก็มีแต่คนมอง

นอกจากที่จะต้องขอบคุณต้นตระกูลสำหรับยีนที่เหมาะสม ยีนดีก็ต้องขอบคุณลูก ๆ ที่ทำให้เขามีระบบระเบียบในการใช้ชีวิต จน คล้ายเป็นข้อบังคับในการดูแลตัวเองกลาย ๆ ทั้งรู้ทันการออกกำลัง กายรวมถึงการกินอาหารที่มีประโยชน์

ลูกที่ว่าไม่ใช่เจ้ามูมูหมาขนสีน้ำตาลที่บ้าน แต่เป็นลูกที่พอเห็น คนเป็นพ่อมารับแล้วตะโกนลั่นโรงเรียนอย่างในตอนนั้น

“ป้าค้ำา ป้ามาแล้วว”

ยีนดีที่ดูนี่เป็นส่วนใหญ่ตอนทำงาน ตอนนั้นหัวเราะจนตาปิด และเห็นฟันขาวสวย เพราะเจ้าแสบเรียกเสียงดังลั่นจนคนแถวนั้น แทบจะมองเป็นตาเดียว เพิ่มความเด่นขึ้นไปอีก

แม้งานทั้งวันจะน่าปวดหัว แต่ยีนดีก็มีสิ่งฮิลใจเป็นเด็กเอ็นที่ บ้าน ซึ่งประกอบด้วย ‘ยูนา’ สาวน้อยวัยเจ็ดขวบ ‘ยูจิ’ นุ่มหล่อวัย สามขวบ และ ‘มูมู’ หมาเตี้ยขนสีน้ำตาลแบบน้องคุณ

“เสียงดังสุดเลยคะ ดังทะลุไปนู่น” คนเป็นพ่อขึ้นไปที่ลานจอดรถ ก่อนจะวิ่งเข้ามาหาสาวน้อยในชุดนักเรียนลายสกอตสีน้ำตาลที่ ผูกผมแกละสองข้าง เนื่องจากวันนี้พ่อตื่นมาถึกเปียกให้ไม่ทัน

“ป้ายังเว่อร์เหมือนเดิมเลย”

เด็กหญิงวัยเจ็ดขวบหัวเราะคิกคัก ขณะวิ่งเข้ามากอดขาคน เป็นพ่อห่มั้

“ยังไม่สวัสดิ์คะเลยนะ กอดเลยเหรอะคะ” ยีนดียกมือลูบผม สีอ่อนของลูกสาว

“สวัสดิ์ทุกวันนี้ ป้าไม่เปื้อนบ้างเหรอะคะ” สาวน้อยเงยหน้าขึ้นมา

แย้ง

“ແສบ มาให้หยมที”

เด็กน้อยหัวเราะเอิ๊กอ้ากตอนที่พอนั่งลงและกอด ก่อนจะหยิกแก้มเบาๆ เด็กแก้มใสที่ตอนนี้แดงเรื่อกระพุ่มมือให้หัวพ่อ ก่อนจะหันมาหาคุณครูที่ยืนรอส่งกระเป๋าให้คุณพ่อ

“ปะป้าสวัสดิค๊ะะ สวัสดิค๊ะะคุณครู”

“สวัสดิคัรับ ไปหาเจ้าชนกัน” คุณพ่อหนุ่มหล่อโค้งขอบคุณครูแล้วเดินหลังเจ้าแสบไปฝั่งชั้นอนุบาล

ยูนามักจะถูกเรียกว่าเจ้าแสบ ส่วนน้องชายถูกเรียกว่าเจ้าชนมานาน จนแทบจะกลายเป็นชื่อเล่นใหม่ไปแล้ว

“ไปหาชนกันค่า” สาวน้อยจูงมือคุณพ่อแหว่งไปมา

รอยยิ้มอบอุ่นตอนที่มองลูกสาวทำเอาพ่อๆ แม่ๆ บริเวณนั้นเปลอมองตามจนคุณครูลอบขำ คุณยินดีมาที่ไรเหมือนทำให้บรรยากาศจ้อแจของโรงเรียนนิ่งงันขึ้นมาทันตาเลย

“คุณพ่อของน้องยูนาเหรอคะ” ผู้ปกครองคนหนึ่งถามขึ้น

“ใช่ค๊ะ คุณพ่อของน้องยูนา มารับทุกวันตอนห้าโมงครึ่งค๊ะ”

“ยังเด็กมาก แถมยังหล่อมากด้วยค๊ะ” คุณแม่อีกคนว่า

“ใช่ค๊ะ มาที่ครูสาวๆ หนู่มๆ ซอบขออาสาเป็นเวรเย็นมาส่งเด็กๆ ทุกที”

“อย่างกับดาราเลยค๊ะ”

คุณครูและแม่ๆ คุยกันพลางมองตามหลังคุณพ่อที่มือหนึ่งถือกระเป๋าให้ลูกสาว อีกมือหนึ่งจับมือเล็กพามาข้างสนามเด็กเล่นฝั่งอนุบาล

ยินดีไม่รู้ว่ามีใครมองเขาแบบใด รู้แค่ว่าอยู่ๆ เจ้าแสบจิวก็เดินช้าลง

“ป้าคะ หนูปวดขา เดินไม่ไหวแล้ว”

ยินดีหยุดเดินแล้วก้มมองลูกสาวด้วยความไม่เข้าใจ เพราะเมื่อก็ยังเห็นวิ่งรอบสนามอยู่เลย แต่พอนึกได้ว่ายูนาคือเจ้าแสบที่ชอบอ่อนแต่ปากแข็งเลยแซว

“แสบจะอ่อนให้ป้าอุ้มละซี”

“ไม่ใช่คะ” สาวน้อยหน้าแดงจัด

คนไม่ชอบโดนเพื่อนล้อว่าชอบอ่อนป้าหันไปเห็นน้องชายวัยสามขวบพอดี

“ชน ป้ามาแล้วว” คนที่เพิ่งบอกเดินไม่ไหววิ่งไปหาน้องชายแก้มอ้วนพร้อมกับส่งเสียงดัง

“เจ้าชน ปะป้ามารับแล้วว”

เด็ก ๆ ำเราะสุดขีดจนคนแถวนั้นพากันหันมามอง ทำเอายินดีต้องยืนเกาคอด้วยความเขิน

“เอ่อ...คือลูกสาวครับ แกเป็นเด็กเรียบร้อย เสียงเบา ๆ” ยินดีหัวเราะหะ ๆ ค้อมหัวให้คนที่มองมา คิดในใจว่าถ้าจะด่าก็ด่าพอมันได้เลย เพราะเลี้ยงมาคนเดียวแบบห้าม ๆ แม้จะสอนแล้วว่าอย่าเสียงดัง แต่เขาว่าเด็กมักจะไม่ฟัง และส่วนใหญ่ก็จะเลียนแบบคนเลี้ยงเสมอ

“เจ้ฮะ ปะป้าฮะ หัวดีดี” เจ้าชนในวัยสามขวบนิด ๆ กระทบมือไหว้สวย

“สวีสวีครับ มาแล้วครับ” ยินดียิ้มกว้าง

ในเมื่อแสบและชนพร้อมแล้ว สองป่าแกร่งจึงสะพายกระเป๋าไปลายคิดี่ข้างหนึ่ง อีกข้างหนึ่งเป็นกระเป๋าลายรถไฟโทมัส มือหนึ่งจับมือเจ้าแสบ อีกมือหนึ่งจับมือเจ้าชน มุ่งหน้าไปทางลานจอดรถที่เดิม เป็นคุณพ่อหน้าหล่อที่แบกภาระไว้สองป่า เป็นที่อิจฉาของ

คุณแม่บ้านที่มารับลูก ๆ เพราะหากมีพ่อบ้านที่น่ารักแบบนี้ก็คงจะ
เบาแรงกายแรงใจไปได้เยอะ

“ปะ กลับบ้านกัน”

เด็กสองคนซุ่มมีอกร้องเย่ ก่อนจะร้องเพลงตลอดทางไปยังลาน
จอดรถ ถึงไม่บอกก็รู้ว่าถูกเลี้ยงมาแบบอารมณดีแค่ไหน

ยินดีเลี้ยงลูกแบบแม่ไก่อารมณดี เขาภูมิใจกับหลักการนี้มาก
เพราะถ้าลูกอารมณดี มีพัฒนาการทางอารมณดี คุณพ่อเลี้ยงเดี่ยว
แบบเขาก็จะไม่ต้องเหนื่อยมาก แถมยังมีความสุขไปกับเด็ก ๆ อีก
ต่างหาก

นอกจากยินดีจะเหมือนคุณพ่อแล้วก็ยังเป็นเหมือนเพื่อนกัน
ในบางคราวอีกด้วย

“วันนี้คุณครูสอนอะไรบ้าง แล้ววันนี้เล่นกับเพื่อนสนุกไหม”
คนเป็นพ่อถามเพื่อเช็กเรื่องต่าง ๆ ของเด็กในวัยที่เริ่มเข้าสังคมเพื่อน
ก่อนจะบอกให้เด็ก ๆ คาดเข็มขัดกับคาร์ซีทของตนให้เรียบร้อย

“ແບບก่อน ๆ” ลูกสาวคนโตยกมือรอเป็นคนแรก

“ແບບก่อนได้ค่ะ เล่าเลย ป้ารอฟัง” พ่อผู้รับหน้าที่คนขับรถ
ด้วยบอก

“ไม่มีอะไรค่ะ ระบายสีสนุกดี คนโตแล้วอย่างหนูไม่มีอะไร
มากมาย”

“อู๋บัส” ยินดีหลุดหัวเราะถูกรอบที่เด็กหญิงออกตัวว่าตัวเอง
โต เจ็ดขวบเอาอะไรมาโตก่อน...

“สอนเอ เบ ซี ดี อี เอฟ จี” ซนร้องเพลงไปปรบมือไปด้วย

“แล้วอยู่กับเพื่อนสนุกไหมครับ”

“สนุกจ๊ะ”

“โอเค งั้นปะป้าจะขับยานกลับบ้านแล้วนะ”

“เย่ ๆ”

ยินดียิ้มกว้าง ในวันนี้อธิวว่าไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง เพราะทุกคน
อารมณ์ดีตลอดทาง

“แล้วปะป๊าละคะ วันนี้เป็นไงบ้าง” อยู่ ๆ ลูกสาวก็ถามขึ้น

คนเป็นพ่อฮัมเพลงอย่างอารมณ์ดีพลางนึกว่าจะต้องตอบ
ยังไงให้เด็ก ๆ เข้าใจ

“วันนี้เจอหมูหมูที่น่ารักมากที่ทำงาน” ยินดีว่าพลางยกคิ้ว

“เห...หมูหมูตัวใหม่เหนอ” เจ้าชนเม้มปากทำหน้ามันเขี้ยว
เพราะหมูหมูที่บ้านว่าน่ารักแล้ว ปะป๊ายังมีหมูหมูที่ทำงานอีก

“เห...” ยูนากเองก็สงสัย เพราะไม่เคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อน เธอ
เลยกอดอกแล้วเหลือบมองพ่อผู้มีพิรุณ

“ไม่ใช่ว่าเจอสาวหรรอกเหอคะ แล้วเอามาหลอกลูกว่าเป็นหมู
เบอร์สอง”

“แค็ก ๆ” ยินดีที่กำลังขับรถไปฮัมเพลงไปถึงกับสาลักน้ำลาย

คนที่คิดว่าหลอกลูกได้ตอนนี้เริ่มเสียวสันหลัง เพราะลูกโตทัน
จนโกหกอะไรไม่ได้แล้ว

Chapter 2

ชีวิตประจำวันของคุณพ่อลูกสองหลังจากลูกชายคนเล็ก
เข้าอนุบาลเป็นเช่นนี้ได้ปีกว่าแล้ว หลังจากทำงาน ยินดีจะไปรับ
เด็ก ๆ กลับมาที่บ้านในตอนหกโมงเย็น เขาจะปล่อยให้เด็ก ๆ เล่น
กันในห้องของเล่นชั้นล่างกับเจ้ามูมูหมาอ้วน ส่วนคนเป็นพ่อจะเริ่ม
ทำอาหารเย็นที่พ่วงกับอาหารเช้า

เมื่อก่อนเขากินทุกอย่างที่อยากกิน แต่ทุกวันนี้กินคลีนแบบ
ไม่รู้ตัวเนื่องจากต้องคำนึงถึงโภชนาการของเด็ก ๆ ด้วย อย่างเมนู
วันนี้เป็นเนื้อปลาอย่าง ข้าวสวย ผักต้มที่มีรสหวาน และซูชิไข่ แม้บาง
ครั้งอยากกินอาหารรสจัดแต่ก็เหนื่อยเกินกว่าจะทำหลายอย่าง
พร้อม ๆ กัน หรือหากจะสั่งมาจากข้างนอก เด็ก ๆ ก็มักจะขอชิมด้วย
ยินดีไม่ยอมกินให้ลูกกินอาหารที่โซเดียมเยอะหรือรสจัดในวัยเท่านี้
เพราะเชื่อว่าเดี๋ยวโตก็จะไปสรรหากินเองอยู่ดี

“ป้าคะ” อยู่ ๆ สาวน้อยที่เข้าไปเล่นกับน้องชายก็วิ่งมาหยุด
ข้าง ๆ คุณพ่อ ก่อนจะลากเก้าอี้เด็กในครัวมาป็นแล้วยืนข้างกัน

“ว่าไงคะ เตียวป้าทำนี่เสร็จจะพาไปอาบน้ำนะ”
 “ทำไมปลาอีกแล้วอะ” ยูนามองกับข้าวของวันนี้
 “ก็หนูชอบนี่”

เธอมองพ่อตาปริบ ๆ ที่เคยบอกว่าชอบ กลับกลายเป็นได้กิน
 เกือบทุกวันเลย

“หนูไม่ได้ชอบทุกวันนี่คะ”

คุณพ่อที่เปลือยข้อปลามาตุนไว้เยอะเพราะลูกสาวบอกชอบ
 ถึงกับขำเมื่อนึกได้ว่า อาม่าก็ทำแบบเดียวกันนี้กับตน ถ้าบอกว่า
 ชอบอันไหน...ก็จะได้กินอันนั้นยันโต

“พรงุ่นกินไข่กับหมูแล้วกันนะคะ วันนี้เป็นพีปลาไปก่อน”

ยูนาหัวเราะคิก ก่อนจะนึกได้ว่าที่วิ่งมาตรงนี้ไม่ใช่เพราะเรื่อง
 ปลาสักหน่อย

“จึน่าบอกว่าที่บ้านคุณพ่อไม่ทำอะไรเลย แต่คุณแม่ทำ แล้ว
 ทำไมปะป้าถึงทำคะ” อยู่ ๆ เธอก็นึกสงสัยขึ้นมา

“เพราะป้าเก่งไงคะ” ยินดียกคิ้วให้สาวน้อย เพราะอยากจะเป็น
 คนเท่ที่สุดในสายตากลู

“แสดงว่าพ่อจึน่าไม่เก่งเหรอคะ”

ยินดีหัวเราะพริต เขาถกแขนเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อนของตนขึ้น
 อีกครั้งในตอนที่กำลังพักทองเสร็จ แล้วหันมาหาเจ้าตัวแสบ

“แต่ละบ้านมีวิธีการใช้ชีวิตไม่เหมือนกันครับ บ้านเราเป็น
 แบบนี้ บ้านน้องจึน่าเป็นอีกแบบ”

“แล้วบ้านเราดีกว่าไหมคะ”

“อือ หนูว่าไงคะ” ยินดีถามเพื่อให้ลูกสาวได้คิด ก่อนจะได้
 พักทองและแครีวตลงในหม้อต้ม

“อือ...” สาวน้อยคิดจนคิ้วแทบพันกัน หน้าตาดูเหมือนปะป้า

เวลาเครียดไม่มีผิด

“ป่าดีที่สุดในโลกเลยคะ”

“อ้าว...” ยินดีเล็กคิดว่าก่อนจะยืดดอกขึ้น เพราะเรื่องนี้ไม่คิดจะปฏิเสธอยู่แล้ว

“ก็อยู่แล้วแหละคะ ทั้งหล่อและเก่งขนาดนี้ กับข้าวก็น่าจะอร่อย บนโลกนี้จะมีใครดีเท่าป้าล่ะ”

ยูนาทำตามปริบ ๆ รู้สึกว่ามันเกินไปหน่อย...

“หนูกลับไปหาหมูดีกว่า” ว่าแล้วก็กระโดดดูลงจากเก้าอี้เด็ก แล้ววิ่งจู่ดีไปหาน้องชายและหมา ทำเอาคุณพ่อที่ชมตัวเองไว้เยอะถึงกับหัวเราะร่วน

หลังจากมือเย็นตอนหกโมงครึ่ง อาบน้ำตอนหนึ่งทุ่ม
ทำการบ้านถึงทุ่มครึ่ง ยินดีจะมีเวลาให้เจ้าจิ๋วดูการ์ตูนครึ่งชั่วโมง พอสองทุ่มลูกสาวกับลูกชายก็เริ่มเรียกร้องให้พ่อเล่นนิทานให้ฟังเพราะง่วงมากแล้ว

ว่ากันว่าเด็กก็เหมือนหมาที่สามารถฝึกได้หากพ่อแม่มีเวลาให้ ยินดีจึงพยายามใช้เวลากับลูกให้มากเพื่อไม่ให้ลูกติดมือถือและโซเซียลมีเดียมากนัก

“เรื่องอะไรดีนะวันนี้” คุณพ่อนั่งอยู่ตรงกลางระหว่างเตียงไม้สองหลัง ซ้ายคือลูกชาย ส่วนขวาคือลูกสาว กำลังเลือกนิทานระหว่างเรื่องเจ้าแมวกับเจ้าสิงโต

“เอาที่สนุก ๆ ค่ะ”

“ใช่ฮะ ๆ”

“จันมีเรื่องใหม่มาเสนอ สนุกมากเลย” คนเป็นพ่อยกคิ้วให้เด็ก ๆ ก่อนจะทำที่เปิดสมุดภาพนิทาน แล้วเล่าเรื่องที่ไม่มีอยู่จริง

ในนั้น

“วันหนึ่งมีราชาประจำเมืองเจอเพื่อนทำงานห้องข้าง ๆ น่ารักมาก อยากจีบ แต่บังเอิญราชาของคื้นนั้นมีลูกอยู่แล้ว...”

เจ้าเด็กชนทำหน้าง่ ก่อนจะโง่หัวขึ้นมาถาม

“แปลงร่างตอนไหนนะป้า”

“ยังสิ ฮ่า ๆ” ยินดีหัวเราะก๊าก ก่อนจะเล่าต่อ “ราชาคิดว่าเขาคณั้นคงไม่ชอบราชาแน่ ๆ”

“ทำไมเขาถึงจะไม่ชอบล่ะคะ”

“เอ...นั่นสิคะ” ยินดีลูบแก้มคนที่เริ่มตาปรือด้วยความง่วงเด็ก ๆ ก็แบบนี้ ได้เล่นเต็มที่ กินอ่อม ก็จะมีง่วงโดยไม่มีสิ่งใดติดค้างในใจ เขาถึงบอกว่าเป็นผ้าขาวและเป็นช่วงวัยที่แสนดี

“ปะป้าออกจะดี ทำไมเขาจะไม่ชอบล่ะคะ”

“แค็ก ๆ” คนเป็นพ่อที่คิดว่าคงไม่มีใครรู้ทันสำคัญน้ำลาย แล้วค่อยบอก “เรื่องของราชาสิคะ เกี่ยวกับปะป้าตรงไหน”

“คนโง่หก” เจ้าชนว่าแล้วหัวเราะ

ยินดียิ้มกว้าง ปลายจมูกแดงเพราะถูกจับได้อีกครั้ง เขาไม่รู้จะให้คำตอบแบบไหนดีจึงก้มลงจิบเบา ๆ ทีละคน

“แต่ถึงใครไม่รัก ราชาก็รักลูกมาก ๆ นะ”

ยินดีกั้บอกทุกคนว่าเขาวางความสุขของตัวเองลงหมดแล้ว ตั้งแต่ได้เจอเจ้าแสบกับเจ้าชนบนโลกกว้างใหญ่ใบนี้ ที่เคยคิดว่าไม่มีเป้าหมายในชีวิต ทุกวันนี้ค้นสนุกที่ได้ใช้ชีวิตทุกวัน

“ยูนา ยูจิ ปะป้ารักพวกหนูนะ”

ลูกสาวหลับไปแล้ว เหลืออีกหนึ่งที่ยังคงอ้อนทั้ง ๆ ที่ตาใกล้ปิดเต็มที่

“ป้า ๆ มู ๆ ให้หน่อย”

“ครับ ๆ” ยินดียื่นมือใหญ่ไปลูบแผ่นหลังเล็กของลูกชาย
เบา ๆ

หวังว่ามีเขม้นจะอุ้มพอนจนทำให้หัวใจลูกชายสบายและ
หลับฝันดี

“หลับนะคนดี ฝันดีครับ”

เวลาอยู่บ้านยินดีเหมือนราชาที่เต็มไปด้วยความใจดี แต่
พอมาถึงที่ทำงานเขาคือเจ้านายหน้าบูดที่ลูกน้องต่างก็กลัว

เมื่อเข้ายินดีมาสายนิดหน่อย เพราะตื่นสายจนเจ้าช่นต้องวิ่ง
มากระโดดทับให้พอตื่น แต่สุดท้ายก็มาถึงที่ทำงานไม่เกินเจ็ดโมง
ครึ่งอยู่ดี แทนที่จะแวะเข้าห้องตัวเองยินดีกลับแวะมาที่ห้องของ
ผู้จัดการใหญ่รวมถึงเจ้าของโรงพิมพ์ตัวจริงในตอนนี้อย่างที่สาวของ
ตนเอง

“พี่หย่า ผมนัดประชุมเช้านะ เมื่อวานแท้ก็ในอีเมลแล้ว ไม่รู้
เห็นไหม”

“เออ ๆ เห็น แต่ไม่มีหัวข้อ”

หญิงสาววัยสามสิบห้าบอกน้องชายของตน พร้อมกับบักมือ
เรียกให้มานั่ง

“เรื่องมีสำนักพิมพ์ของงานช่วงงานหนังสือ น้องคุณมาคุยกับ
ผม เลยแวะมาคุยกับพี่อีกที”

“ไม่ทัน ไม่ลด ก็บอกน้องเชลล์คนนั้นไปแล้ว”

‘ยะหย่า’ คือเจ้าของที่นี่และเธอไม่เห็นด้วย จึงปิดมือไปมา
ด้วยความรำคาญ

“ทำไมล่ะครับ”

ถึงพวกเขาจะเป็นพี่น้องแท้ ๆ คลานตามกันมา แต่นิสัยไม่ได้

เหมือนกันแม้แต่บ่อย ในขณะที่ยินดีเป็นพวกทำเรื่องใหญ่ให้เป็นเรื่องเล็กและง่ายดาย พี่สาวเขากลับทำเรื่องง่ายให้ยาก ชอบบอกว่า *ไม่* หรือ *เป็นไปได้ไม่ได้* ไว้ก่อน แถมยังคุยยากจนน่าปวดหัว

“กระดาษไม่พอ คนไม่พอ เครื่องไม่พอ จะเอาอะไรไปทำ หรือ ยินจะมารับผิดชอบโอทีเองไหมล่ะ”

ยินดีลอบถนอใจในตอนนั้นเอง

“กระดาษผมไปหาอีกเจ้าได้ เครื่องรันตอนกลางคืนได้ คนอยากได้โอทีเยอะแยะครับ มีคนช่วยแน่นอน” ยินดีพยายามใจเย็น แม้รู้ว่าน้ำเสียงของพี่สาวนั้นทำทนายเขาแค่ไหน

“เออ ถ้ามันฟังงานอื่นจะได้ร่วนหมด เครื่องเรายังแก็ๆ อยู่ด้วย”

“พี่หยา...” คนเป็นน้องเรียกเสียงอ่อนใจ

“เราสลับเครื่องเอา ใช้เครื่องละสองชั่วโมงตอนกลางคืน ไม่ไหลดหрок”

“แกพูดเหมือนมันง่าย”

“มันก็ไม่ง่าย แต่แล้วเมื่อไหร่จะซื้อใหม่ล่ะ”

“ไฉนิน แกก็รู้บการเงินเรา เลิกพูดเหมือนทุกอย่างมันง่าย ลักที่ ที่นี้มันไม่ใช่ที่ที่แกจะสามารถตัดสินใจอะไรเองคนเดียวได้”

ยินดีลืมหอกเรื่องที่เขาไม่ถูกกับพี่สาวมาตั้งแต่เด็ก ถ้าเป็นเมื่อก่อนคงเอะอะจนเป็นเรื่องใหญ่หากถูกตอกหน้าแบบนี้ แต่พอมีลูก เขาก็ใจเย็นขึ้นเยอะ

“ผมรู้ว่าที่นี้เป็นของพี่ แต่ผมก็ไม่อยากให้มันเจ๊ง พอเห็นว่า มันกำลังจะดีขึ้นเลยอยากทำ” ชายหนุ่มบอกเสียงเรียบ

คนที่เมื่อเข้ายังอารมณ์ดี ตอนนั้นก็กลับเริ่มหงุดหงิดเสียแล้ว

“แค่เพราะเซลส์คนเดียวเข้ามาทำยอดขายในสี่เดือน แกคิด

ว่ามันจะไปได้สักแค่ไหน ถ้าน้องเขาลาออก เราจะรู้ได้ยังไงว่าไอ้งาน
สำนักพิมพ์หรือนักเขียนนิยายเด็ก ๆ เนี่ยมันจะขายได้อีกกี่วัน”

“...” ยินดีถอนหายใจอีกครั้ง พอเข้าใจเรื่องที่พี่สาวกังวล

ดูเหมือนเธอจะยังคงเคืองคุณอาไม่หาย คุณอาเคยบริหารงาน
ที่นี่ร่วมกับพ่อ พอทะเลาะกันก็ออกไปทำโรงพิมพ์เอง และชอบเอา
ลูกค้าไปด้วยเกือบหมด แต่มันคนละครณีกับตอนนี้

ยินดีพยายามใจเย็น เขารู้ว่ามาดซ์เซตพี่สาวไม่เหมาะกับงาน
บริหาร แต่พูดอะไรได้มากที่ไหน

“คนอ่านนิยายมาตั้งพันปี แล้วทุกวันนี้ก็ยังอ่าน นอกจากนั้น
เท่าที่ผมรู้จักน้องคุณ เรายังสามารถผลิตพวกเมอร์จินโดส์และ
แพ็กเกจจิงขายคู่กับนิยายได้อีก มันมีหลายทางนะพี่ แต่เราต้องจับ
อะไรที่พ่อจะจับได้ก่อน”

ยินดีเชื่อว่าธุรกิจที่ปรับตัวเก่งจะไม่ตาย แต่พวกคนเก่าแก่ที่นี้
น่าจะตายก่อน

“นี่แกมาขอหรือมาบอกกันแน่...”

“แล้วพี่จะอยู่แบบนี้ไปอีกนานแค่ไหน พี่ก็เห็นแล้วว่าเรา
ขาดทุนมานาน...”

“คนตัดลินใจคือพี่ ไม่ใช่แก ลืมอะไรหรือเปล่ายิน...”

“...”

บรรยากาศมาคู้ในตอนนีทำให้ชายหนุ่มไม่คิดจะพูดอะไรต่อ
เขาเตรียมจะหันหลังกลับห้องตัวเอง ทว่า...

“เออ ๆ จะทำอะไรก็ทำ แกไม่เคยอยู่ดูโอที่ตอนดึกด้วยซ้ำ ถ้า
เครื่องมันพังแล้วทำให้งานที่มีอยู่พัง แกต้องรับผิดชอบ!”

ยินดีสบตาพี่สาวก่อนจะตอบเสียงนิ่ง

“ครับ ผมจะมาดูเอง ทำโอทีเอง” ว่าแล้วก็ค้อมหัว ก่อนจะ

เดินออกจากห้องนั้นด้วยอารมณ์ที่ค่อนข้างครุ่น

ยินดีไม่เคยคิดอยากจะทำงานที่นี่ แต่จังหวะชีวิตมันทำให้เขายังเลือกไม่ได้ เขารู้ว่าพีหยากับพีเชยกลัวว่าเขาจะวุ่นวายกับมรดกของพ่อ ทั้ง ๆ ที่ยินดีไม่เคยคิด เขาแค่อยากทำหน้าที่ให้ดี พอถึงเวลาที่แสบและชนโต เขาก็คงไปที่อื่น

“คือ...”

คุณที่วันนี้มาทำงานแต่เข้าไม่ได้ตั้งใจจะแอบฟัง แต่ได้ทำงานเขาอยู่หน้าห้องพยาบาล เพราะฉะนั้นจึงเห็นและได้ยินทุกอย่างในห้องกระจกที่ประตูปิดไม่สนิท

“อ้าวคุณ...ทำไมมาเข้าจัง” เป็นยินดีที่เอ่ยปากทักทายก่อน

“คุณยินดีก็มาเข้า” คุณว่าพลางมองหน้าชายที่มักจะนั่ง

หน้าตาที่เหมือนโกรธอยู่เป็นประจำเทียบไม่ได้เลยกับท่าทางหงุดหงิดในตอนนี้

“ผมมาเข้าเพราะต้องมา” ยินดีไม่คิดว่าจะเจออีกคนเข้าขนาดนี้ ความรู้สึกเลยกำกั่งระหว่างหงุดหงิดกับตื่นเต้น

“ผมว่าตอนเช้ารถโล่งดีครับ มาดูงานด้วย กลัวจะทำไม่ทัน” คุณยิ้มบาง เพราะเมื่อวานพีซาบบอกว่าคุณยินดีมาทำงานเช้า วันนี้คุณจึงเผลอคิดว่าหากเขามาเข้าบ้างก็คงจะดี

“งานทำตามเวลา พุ่มเทได้ แต่วันไหนไม่มีโอทีไม่อยากจะอยู่เกินเวลานะครับ”

“อ่า...ครับ” คุณพยักหน้ารับ แต่ก่อนที่ชายอีกคนจะเดินไป เขากลับถามขึ้นเสียก่อน

“คือเมื่อก็มีอะไรหรือเปล่าครับ”

คุณซึ่งได้ยินทุกอย่างรู้สึกแยที่ให้คุณยินดีไปช่วยพูดแต่กลับต้องมารับผิดชอบช่วยกันอีก แสดงว่าหลาย ๆ งานที่ผ่านมาก็คงเป็น

แบบนี้เช่นกัน

“ไม่มีครับ ตกงทำได้นะ คุณส่งใบเสนอราคาให้ลูกค้าได้เลย”
ยินดีว่า

แต่ที่คุณได้ยินมามันไม่ใช่แบบนี้ มันไม่ได้ง่ายขนาดนั้น จึง
สบตากับอีกคนชั่วคราว ก่อนจะค้อมหัวให้เพื่อขอบคุณ

“คือ...” คุณอยากจะพูดอะไรสักอย่าง แต่เหมือนอีกคนจะ
รู้ทัน

“ไม่ต้องคิดมากครับ งานก็คืองาน”

“ครับ”

คุณเห็นยินดีค้อมหัวตอบ แต่ก่อนที่อีกฝ่ายจะเดินจากไปไม่รู้
ว่าทำไมเหมือนกันคุณถึงได้เรียกไว้

“คุณยินดี”

“...?” ตาคมหันมาสบตากันพอดี ส่วนคิ้วหนาเลิกขึ้นเหมือน
กับจะถามว่ามีอะไรอีกไหม

คุณผู้แก่ ๆ กัง ๆ จึงต้องรีบบอก

“ขอบคุณนะครับ”

และนั่นเป็นครั้งแรกที่เขาเห็นคนยิ้มยากอย่างยินดียิ้ม ไม่รู้
ว่าที่พี่ซาเคยบอกว่าเจ้านายคนนี้อบอุนและใจดีจะหมายถึงแบบนี้
หรือเปล่า...

“ผมชอบที่มีเจ้านายแบบคุณยินดีมากเลยครับ”

“ยังไงนะ”

“เอ๊ะ ลืมสแกนนิ้ว!”

คนที่พูดจากใจเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าลืมสแกนนิ้วเข้างานจึงรีบวิ่งไป
อย่างรวดเร็ว

เซลส์วัยสี่สิบห้าทั้งคนตัวโตไว้เบื้องหลัง ไม่ได้รู้เลยว่าเจ้านาย

หน้าตังคนนั้นจากที่อารมณ์บูด ตอนนีหิวกระเป่าและข้าวกล่องเดิน
 ล้อลาแบบทำลอยมาถึงห้องทำงานของตัวเองตั้งแต่เมื่อไรยังไม่รู้
 เลย

“แปลกๆ นะคะวันนี้” คุณเลขาฯ ที่มองเจ้านายแบบงงๆ
 ตลอดทั้งวันทั้งคืน เพราะคุณยินดีอารมณ์ดีมาก

“พี่ไม่รู้อะไรหรอก” คุณเจ้านายยิ้มกริ่มกริมยามนึกถึงคำว่า
 ‘ชอบเจ้านายแบบนี้’

ประโยคนั้นวนอยู่ในหัวของยินดีทั้งวัน ดาเมจมันรุนแรง
 เท่ากับคำว่า ‘**ชอบคุณยินดี**’ เลยทีเดียว

“เป็นเอามากนะคะ” ซาสีแอบมองบนเล็กน้อย พวกหนุ่มๆ ก็
 เป็นแบบนี้...เดี๋ยวก็ติดเดี๋ยวก็ซิม

ในวันหนึ่งที่งานยุ่งมาก ยินดีหัวหมุนอยู่กับงานและการ
 ประชุมที่พี่สาวและพี่เขยนัดตอนบ่าย ทว่างานตอนเช้าของเขายังไป
 ไม่ถึงไหน เพราะฉะนั้นจึงยังไม่มีเวลาเตรียมประชุมรอบบ่ายเลย

“บริษัทที่แม่่งประชุมเยอะๆ เอาเวลาตอนไหนไปทำงานวะ
 เนี่ย” คนยุ่งจนหัวหมุนบ่นคนเดียวในห้องทำงาน พอเงยหน้าก็เห็น
 เลขาฯ ตัวเองวิ่งตาตื่นมาแบบไม่แคร์อายุและกระดูกกระเดี้ยว

ซาสีเพิ่งบอกว่าจะออกไปซื้อข้าวเช้า แต่ทำไมถึงได้รับกลับมา
 ก็ไม่รู้

“คุณยินดี?”

“ครับพี่ซา มีอะไร” ยินดีถามคนที่เสียงดังพอๆ กับลูกสาวเขา

เลย

“น้องคุณคะ” คนพูดตาโต ทำเหมือนไปเจอสัตว์ต่างดาวมา

“น้องคุณ?”

“น้องคุณมาทำงาน แยก” คนพูดพูดไปหอบไปพลางซื่อออกไปข้างนอก

“ก็ต้องมาทำงานสิครับ” ยินดีเริ่มขมวดคิ้ว เพราะทุก ๆ วัน น้องคุณต้องมาทำงานและสแกนนิ้วแถวห้องที่พวกเขาทำงาน ก่อน จะเดินไปทำงานฝั่งห้องพยาบาล

“เสื้อคะ เสื้อแบบเดียวกันปะ” ที่ซาสีวิ่งมาจากหน้าบริษัท ก็เพราะเหตุนี้ เธอเห็นน้องคุณสวมเสื้อแบบเดียวกับที่เจ้านายสวม ปะ”

“ครับ?” ยินดีก้มมองเสื้อเซตสีฟ้าอ่อนปกสีขาวยมีลายสีเทา แนวตั้งของตน มันก็เป็นเสื้อเซตที่สวมมาทำงานปกติ

ในขณะที่กำลังจะถามต่อว่าเสื้อมีอะไร ก็เห็นคนที่เดินถือ หมวกกันน็อกมาสแกนนิ้วแถวห้องทำงานของตัวเองพอดี

ชายตัวโตนั่งจ้องคนที่สวมเสื้อเหมือนเขาปะ และอาจจะ เพราะจ้องมากไป คนที่อยู่นอกห้องกระจกจึงมองมาแล้วค้อมหัวให้ เพื่อทักทาย ก่อนจะก้มมองเสื้อตัวเองเช่นกัน...

“เสื้อเหมือนนัดกันเลยนะคะ เสื้อคู่” ซาสีหัวเราะชอบใจ ส่วน คนสวมเสื้อแผ่หน้านิ่งไปแล้ว

ยินดีทำที่เป็นนิ่งเฉย เขารู้ว่าจะต้องโดนล้อทั้งวันแน่ ๆ

และแล้วก็จริง...แค่ยินดีเดินเข้าไปในโรงอาหารตอนเที่ยง พนักงานยี่สิบกว่าคนก็มองเขาเป็นตาเดียว

บางคนกลั่นขำ บางคนทักทายว่าเสื้อสวย ซึ่งยินดีก็ได้แต่ยิ้ม ให้ทั้ง ๆ ที่ความจริงเขินจนอยากจะเดินออกไปข้างนอก

อีกคนที่เป็นประเด็นฮือฮาตอนนี้กำลังนั่งกินข้าวอยู่คนเดียว คุณพยายามไม่สนใจ แต่พอเจ้านายเดินเข้ามาทุกคนก็หันมามองเขา

เป็นตาเดียว ทำเอาไม่กล้าตักข้าวเข้าปากเลย...

“นั่งด้วยสิครับ” ยินดีพยายามฮีบ แต่ยิ่งสบตากับอีกคนก็ยิ่งนึกขำ

“ผมใส่ก่อนนะครับ เดือนที่แล้วผมก็ใส่ตัวนี้” คุณรีบบอก ก่อนจะหลุดหัวเราะ

ที่กลัวคุณยินดีมาก ๆ วันนี้เหมือนกำแพงบางอย่างมันละลายหายไปแล้วเพราะเสื้อตัวเดียว

คนที่ไม่ทันสังเกตว่าอีกคนมีเสื้อแบบเดียวกันส่ายหน้า ก่อนจะวางกล่องข้าวลงบนโต๊ะ

“มันขึ้นอยู่กับว่าใครใส่แล้วหล่อกว่านะครับ ไม่ใช่มาอ้างเรื่องคุณใส่ก่อน”

คุณมองเจ้านายที่เดินมานั่งกินข้าวด้วยกันและอวดเรื่องนี้...

“แล้วคุณยินดีว่าใครใส่ตัวนี้เหมาะกว่าครับ”

“ก็ต้อง...” ยินดีมองคนที่อยู่ในเสื้อตัวใคร่งแล้วรู้สึกว่าร่าเริงดี แต่หากให้ตอบละก็...

“ก็ต้องผมอยู่แล้ว”

ความจริงเงินแทบตายตอนรู้ว่าสวมเสื้อเหมือนกัน

“ขอมครับ” คุณเองนึกอยากจะได้ แต่คงไม่มีใครกล้าเถียงคนที่จ่ายเงินเดือนตัวเองหรอก

พวกเขาสบตากันแล้วหลุดหัวเราะในที่สุด คุณว่าเอาเข้าจริงคุณยินดีเขาตลกแบบที่พี่ซาบอกเลย

ยินดีที่เคยคิดหัวแทบแตกว่าทำยังไงจะได้คุยกับคุณเยอะขึ้น ตอนนี้คงต้องขอบคุณที่พวกเรามีเสื้อเหมือนกันทั้งยังสวมมาวันเดียวกัน เลยบังเอิญได้คุยกันมากขึ้นนอกจากเรื่องงาน

“ยูนาจำได้ไหมคะว่าปะป๊าซื้อเสื้อตัวนี้มาจากไหน” ก่อน
อาบน้ำ ยินดีถามขึ้นขณะที่ยืนจ้องตัวเองอยู่หน้ากระจก

ตอนอยู่ที่ทำงานต้องเก็บอาการว่าดีใจที่ได้สวมเสื้อตัวนี้ แต่
พอกลับมาถึงบ้านกลับภูมิใจจนต้องมายืนหมุนอยู่หน้ากระจกใน
ห้องแต่งตัว

“เสื้ออะไรหรือคะ” คนที่อาบน้ำเสร็จก่อนพ่อเอียงคอมอง

“เสื้อตัวนี้คะ” ยินดีชี้ให้ดู

“ไม่รู้สิคะ ป๊าซื้อเองนะ”

“ปกติไปขอปึงด้วยกันนี่คะ” คนที่มีลูกเป็นเพื่อนกอดคอมอง
คนที่จำไม่ได้ ก่อนจะมาช่วยลูกชายหาชุดนอน

“แล้วหนูว่าเสื้อป๊าหล่อไหม ป๊าควรใส่เสื้อตัวนี้ทุกวันเลยไหม
คะ”

ยูนาถอดคอมองคนที่ยืนหมุนตัวไปมาอยู่หน้ากระจก ก่อนจะ
สะกิดน้องชายให้ดูพ่อที่แปลกขึ้นทุกวัน

“ปะป๊าเป็นอะไรอีกนะ” เจเจวัยเจ็ดขวบกระซิบกับน้องชาย

เจ้าเด็กสามขวบหรีตามองพ่อ ก่อนจะกระซิบกลับ “นั่นจิชะ
แปลกจัง”

แต่ดันกระซิบดังจนพ่อได้ยิน คนที่ถามลูกทุกวันว่าตัวเองหล่อ
แค่ไหนหัวเราะชอบใจกับเจ้าเด็ก แล้วค่อยใช้อ่านาจในทางที่ผิด

“ไม่ตอบว่าหล่ออดกินไอศกรีมนะ”

“ก็ต้องหล่อสิคะ!”

“หย่อกะได้ฮะ!”

Chapter 3

จากเรื่องเสื่อตัวนั้นและเรื่องงานที่เจอเมื่อวันก่อน คุณไม่อยากปฏิเสธเลยว่ามันทำให้เขามองยินดีต่างออกไป จากที่เคยมองว่าน่าจะดูและเข้าถึงยาก ตอนนั้นก็กลับรู้สึกว่ายากได้หน้าากที่ดู สุขุมและหล่อจนน่าอิจฉาตลอดเวลานั้น ยินดีเป็นคนใจดีมาก เพราะฉะนั้นจากที่ไม่ได้อยากร่วมวงสนทนาที่พูดถึงเจ้านายก็ผลอต้งใจฟังจนได้

“คุณยินดีปีนี้อายุเท่าไหรนะ” อยู่ๆ เซลส์สาวคนหนึ่งก็ถามขึ้นในห้องทำงาน

พอมีหนึ่งคนชวนคุย อีกหลายคนก็พร้อมที่จะผละออกมาจากหน้าจอ อาจจะเพราะใกล้เวลาเลิกงานแล้วก็ได้

“ได้ยินว่าสามสิบคะ”

“ถือว่าย่างเด็กมากเลยนะ”

“ถ้าเทียบกับพวกเราก็เด็กมากเลยพี แต่ถ้าเทียบกับวัยเขาแล้ว ถือว่าแก่แล้วนะคะ แก่กว่าน้องคุณตั้งห้าปี” หนึ่งในนั้นหันมาหาคน

ที่นั่งหน้าอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์

คุณไม่ค่อยชอบการจับกลุ่มคุยในเวลางาน แต่บางทีก็ต้องยอมรับว่ามันเป็นวิธีที่ทำให้รู้จักคนในนี้มากขึ้น รวมถึงรู้จักระบบที่ทำงานและการแบ่งพรรคพวก การเมืองภายในที่ทำงานเป็นสิ่งที่คุณเกลียดและเชื่อว่าคนในวัยเขาแทบทุกคนเกลียด แต่ก็ต้องยอมรับว่ามันมีทุกที่และขึ้นอยู่กับว่าจะวางตัวเองไว้ตรงไหนให้ปลอดภัย

ที่นี่...คุณเลือกที่จะทำเหมือนไม่รู้เรื่องอะไรทั้งนั้น

“อิจจาคณที่ได้คุณยินดีเป็นแฟนเลยนะคะ รูปหล่อ บ้านรวย”

“จริงพี่หิว”

“แต่ดูคุณยินดีเขาไม่สนใจใครในโรงพิมพ์เลยนะครับ สาว ๆ ก็ออกจะเยอะ” เซลส์หนุ่มคนหนึ่งว่าพร้อมกับบิดขี้เกียจ

“แฮมพีบี ระดับเขาไม่มองพนักงานหรอกค่ะ น่าจะชอบพวกไฮโซด้วยกัน”

“หลัง ๆ พี่ติดละครจีน คิดว่าคุณยินดีนี้หลอรวยสู้พระเอกได้สบาย ๆ เลยค่ะ”

“จริงค่ะ มาทำงานทุกวันเจริญตาทุกวัน”

“คุณยินดีเขามีแฟนหรือยังนะ”

“ลูกชายคนเล็กบ้านคนจีน ด่านแม่ผัวน่าจะยาก”

คนที่มือกำลังทำงานส่วนหุฟงพี ๆ เซลส์พูดไปด้วยโดยไม่ได้หันไปมองไม่ได้วิเคราะห์หรือคิดตาม แคฟังให้รู้เท่านั้น แต่ลึก ๆ คุณก็ไม่ชอบนักหากเป็นตัวเขาเองที่ถูกพูดถึงลับหลังแบบนี้

“น้องคุณ...”

“น้องคุณคะ”

“อ่า...ครับพี่” คุณหันมามองด้านหลัง ก่อนจะพบว่าซาฮีเลขฯ ของคุณยินดีโผล่มาตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้

เขามองอยู่กับงานตรงหน้าจึงเพิ่งรู้ว่า เซลล์หลายคนที่จับกลุ่มคุยกันรีบกลับไปทำงานและทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ทำงานจนเบลอแล้วหรือเปล่าเรา เรียกไม่หันเลย คุณยินดีให้มาชวนไปงานเลี้ยงผ่านโปรฯ อาทิตย์หน้า เลือกร้านอาหารที่ชอบมานะ แล้วก็แวะมาบอกว่าคุณหย่าให้มาเรียกไปคุยเรื่องสำนักพิมพ์ใหม่ที่น้องคุณส่งใบเสนอราคามาค่ะ”

“ขอบคุณครับพี่ซา” คุณค้อมศีรษะให้ ก่อนจะรีบลุกขึ้นเดินตามซาสีเข้าห้องพยาบาล

เขามีลางสังหรณ์ว่าแค่ก้าวเท้าออกจากโต๊ะตัวเอง หัวข้อการคุยก็จะกลายเป็นเรื่องของเขาแทนยินดี และคุณก็คิดถูก...

“แหม มาใหม่ก็เอาใหญ่เลยน้ำ เก่งใหญ่เลยน้ำ”

‘น้ำ’ เซลล์คนสวยที่ค่อนข้างปากไวแซวตามหลัง

คุณกำมือแน่นตอนได้ยินคำพูดไล่หลัง ถึงจะบอกว่าเป็นการแซว แต่คนถูกแซวไม่ได้สนุกด้วยสักนิด งานล่าสุดที่ลาออกมาก็เพราะไม่ชอบระบบและการเมืองในที่ทำงาน พอมาเจอที่นี้จึงกำลังพยายามปรับตัวและถอยห่างจากคนทุกกลุ่ม โดยใช้ข้ออ้างว่าเป็นเพียงเด็กใหม่ เพื่อให้ได้อยู่ได้โดยไม่ขัดตาใคร

แต่ดันช่วยไม่ได้ที่ยอดชายเตะตาและเตะตาดูหลายคนไปหน่อย...

“วันนี้มีประชุมด่วนครับ”

ยินดีปรบมือสองครั้งหลังจากเจ้าแสบเจ้าชกกินม้อเย็นและอาบน้ำเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขานั่งรอเจ้าจิวทั้งสอง เรียกได้ว่าคนเป็นพ่อเปิดการประชุมที่บ้านเคร่งเครียดกว่าตอนทำงานกับพี่สาวเสียอีก

“เห...”

ยูนาที่กำลังหิวผมให้ตุ๊กตาตัวโปรดจำต้องวางหิวแล้วเดินมานั่งแหมะลงตรงหน้าคุณพ่อ เพราะว่ากาการประชุมของบ้านคือข้อตกลงร่วมกัน และใครจะเรียกประชุมก็ได้ ส่วนยูจิวจึงมาพร้อมกับหิวหุ่นยนต์ตัวโปรดมาด้วย

“ว้าว ปลาชุม ๆ ๆ”

ตอนนี้สามสิ่งมีชีวิตกำลังนั่งล้อมวงอยู่บนพื้นพรมนุ่ม ๆ ในห้องนั่งเล่น นาน ๆ ที่พวกเขาจะได้ประชุมกันสักที และส่วนใหญ่การประชุมก็มักจะเป็นการวางแผนเที่ยวด้วยกัน เพราะฉะนั้นเด็ก ๆ เลยตื่นเต้นเป็นพิเศษ

“ประชุมลิเจ้าชน พุดไม่ชัดเลย”

“อ้อ ปลาชุม ๆ”

ยูนาถอดอก แล้วหันมาหาพ่อเหมือนจะถามว่า ‘ป้าจะมีอะไรด่วนกว่าการหิวผมตุ๊กตาของหนูอีกคะ’

“อะอ๋ม” คนเป็นพ่อยังลีลา

“ป้าต้องบอกແບບคนว่า คินนี่ลูก ๆ จะต้องไปนอนบ้านอากง เพราะป้าต้องทำไอทีและพรุ่งนี้คนไปส่งที่โรงเรียนจะเป็นอากงนะ”

“...”

เด็ก ๆ เจียบไปชั่วครู่ ก่อนที่ลูกสาวผมแกละจะเอียงคอถาม

“ไอทีคืออะไรคะ”

“คือป้าต้องทำงานตอนกลางคืนเพิ่ม เพราะงานเยอะมากขอโทษที่ไม่ได้บอกล่วงหน้า ป้าหายก็เพิ่งบอกเย็นวันนี้ และป้าจะต้องไปช่วยงานป้าหายคืนนี้ครับ”

คุณพ่อลูกสองพยายามอธิบายให้เด็ก ๆ เข้าใจ เจ้าแสบคนพิพัยกหน้าหงิก ๆ ส่วนเจ้าชนคนน้องดีใจเหมือนจะได้ไปเที่ยว ไม่ได้สนใจเลยว่าไอทีที่ว่าเป็นอะไร

“เย่ ๆ ไปหาอากง” ลูกชายแก้มยู่วิ่งโร่ไปเก็บกระเป๋านักเรียนตัวเองทันที ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้กล่าวปิดการประชุมเลย

ยินดีเข้าใจความตื่นเต้นของเจ้าพวกนี้ เนื่องจากอากงอาม่าตามใจหลาน พอรู้ว่าจะได้ไปค้างที่ไรเด็ก ๆ เลยดีใจมากทุกที ขนาดสาวน้อยที่บอกว่าตัวเองโตแล้วยังต้องรีบไปเก็บกระเป๋านักเรียนเลย เพราะกลัวพ่อเปลี่ยนใจ

ปานนี่คงวางแผนในใจแล้วว่าจะไปอ่อนขออะไรดี...

ยินดีส่ายหน้าพลาบยิ้มอย่างเอ็นดูสองจิว สมัยก่อนเขาเคยให้อากงกับอาม่าเลี้ยงหลานตอนปิดเทอม กลับกลายเป็นว่าพอกลับมาอยู่บ้านด้วยกันอีกครั้งก็ต้องฝึกเรื่องระเบียบวินัยและปรับตัวกันใหม่ทั้งหมด

สำหรับยินดี พ่อแม่เขาดูเสมอ แต่ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน พอถึงรุ่นหลานดันเอาใจจนเสียคน คุณพ่อลูกสองได้ยินว่าบ้านอื่นก็เป็นแบบนี้ และนี่คือสาเหตุหลักว่าทำไมยินดีถึงอยากเลี้ยงลูกเอง

บางทีคนแก่ก็ไม่ว่างการตามใจจะทำให้เด็กนิสัยเสีย ไม่ว่าจะเป็นการติดมือถือ กินข้าวไม่เป็นเวลา แถมยังพูดจาไม่เพราะ ไม่เป็นระเบียบ เป็นเรื่องที่เด็ก ๆ ติดมาแบบไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ หลังจากนั้นยินดีเลยไม่กล้าให้อากงกับอาม่าเลี้ยงหลานในระยะยาวอีกเลย ให้แค่ไปเที่ยวหาในวันหยุดเท่านั้น

“เอาเมอร์เมดไปด้วยได้ไหมคะ” สาวน้อยถาม เพราะเธออยากได้ตุ๊กตาไปนอนกอดด้วย

“ได้สิคะ แต่ไม่ต้องเอาไปเยอะนะ เพราะฟุ้งนี้ตอนเย็นป้าจะไปปรับกลับมา”

“งั้นขอไปนาน ๆ ได้มะฮะ” เจ้าชนวิงกลับมาถามพ่อแบบจริงจัง แววดตาเจ้าตัวเล็กแต่ฟุ้งอ้วนเหมือนจะบอกว่าป้าไปทำไอที

นาน ๆ ก็ได้

คนเป็นพ่อมองเจ้าลูกชายที่กล้าต่อรองกับเขาบ้างแล้ว
“ไม่ได้ครับ แต่คืนเดียวครับ” คำขาดของคนเป็นพ่อทำเอา
เด็ก ๆ ถึงกับเซ็งเลยทีเดียว

“อ่อย...”

“แล้วมูมู่ล่ะคะ” สาวน้อยถามถึงหมาสีน้ำตาลขนหยิกที่เดิน
มานั่งประชุมด้วย

“มูมู่เฝ้าบ้านครับ” ยินดีก้มลงไปลูบหัวเจ้าหมาสองรอบ

“บ๊อ!” มูมู่คงจะบอกว่ารับรู้แล้ว

“เอาละ ปิดประชุมได้!”

ยินดีไปส่งลูกแล้วกลับมาที่ทำงานซึ่งจะเริ่มทำโอทีตอน
สองทุ่ม เขาบอกลูกว่างานเยอะและค่อนข้างยุ่งในช่วงนี้ แต่ลึก ๆ คน
มาทำงานกลับรู้สึกตื่นเต้นเหมือนไม่ได้มาทำงาน ก่อนมายินดีส่ง
กระจกอยู่เกือบสิบบรอบเพื่อเช็กว่าตนเองในชุดไปรเวตแบบสบาย ๆ
นั้นดูดีพอหรือยัง

บริษัทมีข้อกำหนดว่าตอนทำโอทีสวมชุดอะไรก็ได้แต่ต้อง
รัดกุมทะมัดทะแมง ทว่าชายหนุ่มที่ไม่ได้ตั้งใจแต่งตัวมานาน คืนนี้
ถึงกับลงทุนสวมชุดหล่อและเซตผมเปิดหน้าผากให้ดูแปลกตา

ในระหว่างที่กำลังคิดว่าเขาแต่งตัวเกินเกินไปหรือไม่ ก็เดินเข้า
มาเจอคนที่ทำให้ประหม่า

ยินดีมองคนที่สวมหูฟังและโยกศีรษะตามจังหวะเพลงโดยที่
สายตายังอยู่ที่หน้าจอคอมพิวเตอร์ อันที่จริงหากถามถึงสาเหตุว่าทำไมถึง
ได้ขอบคุณ มันก็เหมือนถามว่าไต่กับไขอะไรเกิดก่อนกัน อาจจะเป็น
ครั้งแรกที่เจอกัน หรือครั้งล่าสุดที่ได้สบตา

ยินดียังนึกไม่ออก แต่รู้อีกทีก็คอยมองอยู่ตลอดแล้ว...

แม้จะมีลูกที่รักมากและเคยมีภรรยา แต่ยินดีกลับไม่เคยรู้สึก ตกหลุมรักมาก่อน ถึงไม่รู้ว่าเป็นเพราะผมสีน้ำตาลที่ตัดสั้น ตาโต สองชั้นสีน้ำตาลเข้ม ผิวตรงลำคอที่ขาวอมชมพู ผิวสีเข้มตรงแขนที่ถูกแดดเลีย รอยยิ้มจนตาเป็นสระอิ หรือไม่ก็อาจจะเป็นเพราะวิธีการพูด...

“คุณ...”

“คุณ”

ยินดีเห็นว่าอีกคนกำลังจذب่มากคงไม่ได้ยินและไม่มีทางหัน มาจึงเข้ามายืนซ้อนหลัง ก่อนจะวางมือลงที่ไหล่บางเบา ๆ

“คุณครับ”

คนที่ตกอยู่ในวงค์ตกใจจนสะดุ้ง ตกกลม ๆ เบิกโตก่อนจะ หันมาสบตากับคนที่ยืนอยู่ด้านหลังแก้อัเขา

“โห คุณยินดี ผมตกใจหมด นึกว่าผี...” คุณลูบออกตัวเองขึ้นลง ยิงมาทำไอทีแบบจำเป็นตอนดึกแบบนี้ด้วย

“ก็เรียกแล้วคุณไม่หัน หล่อขนาดนี้เป็นผีได้ไงครับ” ยินดี หัวเราะ เท่านั้นความเจ็บก็โรยตัวลงมา

“...”

“คือ...” ชายหน้าตึงลิ้มไปว่าเวลานี้ไม่ใช่เวลาชมตัวเองหน้า กระจกอวดลูก หน้าเลยชั้นสีทันที่ที่ได้สติ

“เอ่อ...” คุณทำเหมือนอยากจะขำ แต่ก็เหมือนจะต้องให้ เกียรติเจ้านาย แต่ก็เหมือนจะขำอีกครั้ง

จากความประหม่าในตอนแรก ตอนนี้พวกเขากลับหัวเราะ เสียงดัง

“คือผมสวมหูฟังครับ เลยตกใจ ฮ่า ๆ” คุณพยายามแล้วว่าที่จะ

กลิ่นขำ แต่ไม่ไหว

คุณเพิ่งจะได้สังเกตเห็นว่าอีกคนสวมกางเกงยีนส์ดำกับเสื้อยืดสีเดียวกัน พร้อมรองเท้าผ้าใบสีขาว ต่างจากลูกค้าเป็นทางการที่สวมมาทำงานประจำ ดูสบาย ๆ แต่ก็ดูดีจริง ๆ

“ฮ่า ๆ ผมก็ลืมหืมตา” ยินดีหัวเราะจนน้ำตาแทบไหล เขายังขำเมื่อเห็นอีกคนเอาแต่จ้อง

“แต่หล่อจริงนะครับ” คุณยกนิ้วโป่งให้ รู้ว่าก่อนหน้านี้สักสองนาทีก่อนไม่ใช่สิ่งที่คุณจะพูดออกมา แต่ตอนนี้กลับขำ

“คุณขำเกินไปแล้วนะ” ยินดีที่เปลือยเอานิสัยที่ใช้กับลูกบ๋อย ๆ มาใช้ในที่ทำงานตอนแรกก็ขำตาม แต่ตอนนี้ชักจะเงิน

“ฮ่า ๆ ก็คุณยินดีอยู่ ๆ ก็...”

“โทษที ผมติดนิสัยมาจากบ้าน” ยินดีเกาหัวแก้มเมื่อเริ่มจะเงินจริงจัง ก่อนจะรีบชูแก้วกาแฟที่ซื้อมาให้เห็นเพราะกลัวน้ำแข็งจะละลายหมดเสียก่อน

“ผมซื้อกาแฟมาให้ด้วยนะ” เขาเคยเห็นว่าคุณดื่มกาแฟทุกเช้า

ก่อนมาทำโอทีพอเห็นว่าร้านที่ดื่มประจำยังเปิดตอนดึกเลยซื้อเข้ามาเผื่อด้วย เพราะคืนนี้ยังอีกยาวนาน

“ไม่รู้ว่าคุณชอบหวานไหม ผมเลยสั่งแยกน้ำเชื่อมมา”

“ผมดื่มหวาน ชอบคุณครับ” คุณค้อมหัวก่อนจะยื่นมือไปปรับแก้วกาแฟให้พอดี ถ้าให้ซื้อเองคงไม่กล้าเพราะว่าราคาสูงเกินไป

“เจ้านี่ทำรสนุ่มดีนะ” ยินดีหาเรื่องคุยเพราะอยากรู้ว่าอีกคนชอบหรือไม่ชอบอะไรกันแน่ แต่คุณกลับส่ายหน้าพลางยิ้มกว้าง

“ผมไม่ค่อยมีความรู้เรื่องกาแฟหรอกครับ ดื่มเพราะอร่อย ดีไม่ดีอาจจะเป็นเพราะว่าติดหวาน” คนพูดหัวเราะจนตาปิดหลัง

ประโยคนั้น

ยินดีเปลอมองสีหน้าสบาย ๆ ของอีกคนอยู่นาน เขาเองก็ไม่ได้มีความรู้อะไร แต่หาเรื่องคุยไปเรื่อย และสุดท้ายอีกคนกลับตีหมาแฟออร้อยเฉย ๆ เหมือนกัน

“ผมก็ตีเพราะอร้อยเฉย ๆ เหมือนกันครับ บางคนแยกความเปรี้ยวความขมได้ แต่ผมแยกไม่ได้เลย ตัดสินแค่อันไหนชอบหรือไม่ชอบ อันไหนฟองนุ่มหรือเปล่า” คนเป็นเจ้านายว่ากลัวหัวเราะ

เขาเองก็ไม่ตีหมาแฟอที่มึนรสชาติขมอย่างเดียวเช่นกัน เวลา มีเพื่อนมาบอกว่ากาแฟคั่วแบบใดหรือหอมต่างกันแบบไหน มันเป็นเรื่องความรู้สึกที่เหมือนจะเข้าใจแต่ไม่เคยเข้าใจจริง ๆ เลย เพราะว่าลึ้นจระเข้

“ผมก็เหมือนกันครับ อันไหนแพงไม่แพงไม่รู้หรือเพราะเติมน้ำตาลกับนม ผมก็นึกว่าคุณยินดีเลือกยี่ห้อนี้เพราะเมล็ดกาแฟ”

“เปล่าครับ เลือกเพราะอร้อยและหอมเฉย ๆ”

พวกเขาหัวเราะกันในเรื่องง่าย ๆ เช่นนั้น เพียงไม่กี่ครั้งที่คุณเห็นอีกคนมีท่าทีผ่อนคลาย อาจจะเป็นเพราะเรื่องก่อนหน้านี้ หรือไม่อย่างนั้นก็เพราะตอนนี้ในออฟฟิศมีแค่พวกเขาที่ได้

“ปะ จะสองทุ่มแล้ว เข้าโรงพิมพ์กันเถอะ”

“ครับ ผมช่วยถือนะ” คุณรีบขยับเข้ามาช่วยรับถุงข้าวกล่องที่เจ้านายหิ้วมาด้วย เด่าว่าคงสั่งมาให้พี่ ๆ ข้างในด้วย

ส่วนของโรงพิมพ์กับส่วนของออฟฟิศนั้นอยู่แยกกันแต่ก็ไม่ได้ไกลกันนัก ปกติพวกเขาก็เดินไปมาในเวลางานจนชิน แต่พอมาเดินตอนกลางคืนยินดีกลับรู้สึกว่ามันมืดเกินไปหน่อย

“มีดจั่ง สงสัยต้องสั่งให้คนมาติดไฟเพิ่ม เพราะอนาคตอาจจะ

รันเครื่องตอกลงกลางคืนบ่อยๆ” คนพูดมองไปรอบๆ

“อา จริงครับ ผมไม่กล้าเดินมาคนเดียวเพราะแบบนี้แหละ”
คุณบอกความจริง ที่จริงมาถึงตั้งแต่หนึ่งทุ่ม แต่พอคุณลุง รปภ. บอก
ว่ายังไม่มีการมาเลยไม่กล้าเดินเข้ามาฝั่งโรงพิมพ์คนเดียว

“กลัวผีเหรอเรา” ยินดีโน้มตัวลงถามคนที่ตัวเตี้ยกว่า

“อย่าพูดคำนี้ออกมาเวลาแบบนี้สิครับ...” คุณทำตาลอกแล่ง
และเปลอชยับเข้ามาเดินใกล้เจ้านายจนได้

“กลัวผีจริงด้วย” ยินดีเบิกตากว้างเพื่อแก้งอีกคน เท่านั้น
ก็โดนมองแรง ท่าทางตื่นๆ มันน่ารำกจนอยากจะแก้งอีก

ทางเดินแคร์้อยเมตรแต่คุณกลับรู้สึกเหมือนนานมาก ส่วนอีก
คนเสียใจที่มันสั้นเกินไปนิด เพราะไม่ทันไรก็เข้ามาสู่พื้นที่โรงพิมพ์
แล้ว

“คุณยินดีเคยทำไอทีที่นี้ไหมครับ” คุณวางถุงข้าวกล่องลงบน
โต๊ะ ก่อนจะเห็นว่าพวกพี่ๆ และคุณลุงอีกสี่คนที่ทำไอทีด้วยกันก็เพิ่ง
มาถึง

“ไม่เคยครับ เมื่อก่อนเราไม่ค่อยมีงาน” ยินดีตอบเสียงเศร้า
ทำเอาคนถามเกือบหลุดหัวเราะ

“จริงนะ ตั้งแต่คุณมาเราถึงยุ่งกัน” ชายหนุ่มตัวสูงหันมาสบตา
แล้วยิ้มให้ในเวลาตัวเอง

“ต้องขอบคุณคุณนะ”

คุณอึ้งไปเล็กน้อย ก่อนจะส่ายหน้าไปมา ไม่รู้ว่ามีเจ้านาย
บริษัทไหนบ้างที่ต้องมาขอบคุณเซลล์มือใหม่อย่างเขา เขาเองก็แค่
ทำตามหน้าที่

“ไม่หรอกครับ ถ้าคุณยินดีไม่ช่วย ผมก็ทำอะไรไม่ได้หรอก”

ตั้งแต่สัมภาษณ์งานแล้วที่คุณยินดีบอกว่าจะช่วยหากเขาจะ

ทำการตลาดออนไลน์ ตอนแรกคุณคิดว่าจะไม่ได้งานด้วยซ้ำไป เนื่องจากไม่สามารถตอบคำถามหลายคำถามของคุณหย่าได้ เพราะไม่เคยทำงานในธุรกิจแบบนี้มาก่อน แต่คุณยินดีกลับมาลองเห็นความกระตือรือร้นและความไฟแรง

พอมาทำงานจริง ๆ การเริ่มทำการตลาดออนไลน์ก็เป็นเรื่องที่เขาทั้งตื่นเต้นและกลัว เพราะหากมันไม่สำเร็จนั้นก็เท่ากับว่าคุณทำงานได้ไม่ดีพอ แต่พอเริ่มได้ลูกค้าจากจุดนั้นก็ต้องมาสู้ออกกับระบบภายในที่ไม่ทันท่วงที ถ้าไม่มีคุณยินดีช่วยในบางจุด คุณก็คงเหนื่อยกว่านี้

“ผมว่าเราต้องมีคนหนุ่ม ๆ ไว้อีกคน เพื่อให้บริษัททันโลกทันเทรนด์ที่เป็นอยู่”

“คุณยินดีพูดเหมือนตัวเองแก่เลยครับ” คุณบอกพลางมองคนที่แต่งตัวทันโลกกว่าเขาผู้สวมกางเกงผ้าและเสื้อยืดสีขาวมาทำไอทีเสียอีก

“แกสิ แก่กว่าคุณตั้งห้าปี วัน ๆ ทำงานกลับบ้านเลี้ยงແບบชนไม่ได้ทันโลกอะไรกับเขาเลย” คนที่อายุยังไม่เยอะแต่ใช้ชีวิตซ้ำ ๆ มาตลอดหลายปีว่า

“ครับ?...” คนฟังเหมือนจะมีคำถาม แต่ก็ชะงักไปเมื่อเห็นพวกเขาที่ ๆ ลุง ๆ เดินมาถึงแล้ว

“อ้าว มาแล้ว สวัสดีครับ ผมซื้อข้าวมาครับ กินข้าวกันก่อนค่อยทำงาน” ยินดีทักทายพนักงานพร้อมกับยกถุงข้าวให้ดู ก่อนจะเรียกทุกคนมานั่งกินข้าวด้วยกันก่อน เพื่อที่จะคุยเรื่องงานคืนนี้และงานรอบต่อ ๆ ไปด้วย

วันนี้โอทีเริ่มเวลาสองทุ่ม เลิกงานอีกทีตีหนึ่ง เท่ากับต้องจ่ายค่าล่วงเวลาห้าชั่วโมง แต่ถ้าวันนี้ไม่ได้ตามเป้า ก็จะต้องทำต่อใน

วันหลัง

ฝั่งเซลล์ส่วนมากเป็นผู้หญิง ผิดกับคนในโรงพิมพ์ที่เก่าลึบ เบลอร์เซ็นต์เป็นผู้ชาย เนื่องจากต้องใช้แรงในการยก ขน และดูแล เครื่องพิมพ์ ส่วนใหญ่มีอายุสี่สิบปีขึ้นไปเพราะทำงานมาตั้งแต่รุ่นพ่อ ของยินดี มีช่วงอายุสามสิบบ้างแต่ก็น้อย และแน่นอนว่าคุณเด็กที่สุดในนี้

พวกเขา นั่งกินข้าวไปคุยเรื่องแผนงานไปด้วย คินนี่ยินดีกับคุณ มีหน้าที่เอาหนังสือที่เข้าเล่มเสร็จมาตรวจสอบ ก่อนจะส่งตัวอย่าง ไปให้ทางสำนักพิมพ์ที่กำลังรองานอย่างจืดจางเพราะทางนั้นก็รีบ เช่นกัน หากคอนเฟิร์มแล้วว่าทุกอย่างถูกต้องก็จะทำงานต่อทันที

ยินดีจะรับหน้าที่คุมงานและขับรถเอางานไปส่งให้ลูกค้าที่อยู่ นอกเมือง ก่อนจะรีบกลับมาช่วยงานที่นี่ต่อ

“ถ้าทางสำนักพิมพ์คอนเฟิร์มมาแล้ว ผมจะไปช่วยซริงก์ฟิล์ม ฝั่งนั้นนะ” คุณพูดถึงการแร็พหนังสือด้วยฟิล์มใสเพื่อป้องกันรอย

“ซริงก์เดียวหรือคู่ครับคุณคุณ เดี่ยวลุงไปดูฟิล์มให้”

“เรียกผมคุณเฉยๆ ครับลุง อย่าเรียกคุณคุณเลย” คนอายุ ยี่สิบห้ายกมือไหว้แล้วค่อยบอก “ฟิล์มอ่อนแบบเดี่ยวครับ ลูกค้าจะ เอาไปใส่บ็อกซ์กระดาษอีกรอบ”

“วันก่อนไปส่งหนังสือในเมือง ลูกค้าบอكمว่าถ้ารับทำพวก อะคริลิกกับกล่องด้วยจะครบวงจรเลยครับ” ลุงบอก

“ผมก็เล็งๆ ไว้ครับลุง งบประมาณนี้จะดูบแล้วประชุมเลย” ยินดี เองก็ได้ยินพืดแบ็กเรื่องนี้มาหลายรอบ

“ตั้งแต่มีคุณยินดี พวกผมขออะไรก็ง่ายขึ้นนะ” หนึ่งในนั้นบอก พร้อมกับยิ้มกว้าง

“อย่าพูดแบบนี้ต่อหน้าคุณหยานะครับ เราจะโดนกันหมดนี่”

ยินดีว่ากลัวหัวเราะ

คนทำงานมาตักพักจะรู้จักกะหยาดที่ว่าค่อนข้างทำงานด้วยยาก และขออนุมัติแต่ละงานยากมาก ยิ่งถ้าไม่ใช่ลูกค้าเก่าก็ยิ่งติดด้วยยาก

“โอ้ งานเยอะเงินเยอะ พวกผมก็ดีใจ” พนักงานคนหนึ่งเสริม

“นั่นหลังจากนี้มีอะไรบอกผมได้ครับ พี่หยาคุยกยากก็จริง แต่ถ้าเป็นเรื่องงานแล้วก็พร้อมจะสู้ไปด้วยกันแหละ”

คุณอมยิ้มกับบทสนทนา เขารู้สึกมาตั้งแต่แรกแล้วว่าพวกพี่ๆ ลุงๆ ในโรงพิมพ์ทำงานด้วยง่ายกว่าคนในออฟฟิศ อาจจะเป็นเพราะในออฟฟิศเป็นเซลล์เหมือนกัน มีเป้าหมายในการทำยอดขายเหมือนกัน การแข่งขันเลยทำให้รู้สึกอึดอัด แต่เขาก็ไม่ชอบบรรยากาศที่นั่นอยู่ดี

“ผมซึ้งอะเพราะ ข้าวมันไก่ กับบะหมี่มาครับ ผมเบิ้ลมาครับ คน ถ้าไม่อิ่มหยิบได้เลยคนละสองกล่อง”

“กินเยอะขนาดนั้นผมว่างวงนะ” คุณเห็นอาหารจากร้านนำอรอยแล้วบอกตามตรง เพราะแค่กล่องเดียวก็ตาโรยแล้ว

“น้องคุณคิดได้ยังครับว่างานเลี้ยงต้อนรับอยากกินอะไร” ‘ลุงพัน’ คุณลุงที่คุณทำงานด้วยบ่อยๆ ถาม

คุณชี้เข้าหาตัวเองเป็นเชิงถามว่าผมหรือ

“ครับ คุณต้องเป็นคนเลือก” ยินดียืนยันว่ามันควรเป็นเช่นนั้น พอเห็นความกังวลในดวงตาน้องเลยบอก “ไม่ต้องตกใจเขาเลี้ยงกันทุกคน ไม่ว่าจะเข้าใหม่ ผ่านไปรษฯ หรือว่าลาออก”

“อ้อ ครับ” คุณที่คิดไปเองว่าจะถูกพาไปเลี้ยงเดี่ยวๆ ถอนใจเพราะถ้าเป็นแบบนี้คงถูกนินทาอีกแน่นอน

ถึงจะบอกว่าไม่สนใจเรื่องหุยมหิม...แต่เอาเข้าจริงคนทำงาน

ด้วยกันไม่มีทางที่จะไม่คิดอะไร

ที่จริงยินดีไม่ค่อยชอบโอเคเดียวการพาคนไปเลี้ยงเท่าไร มันเป็นเรื่องนิยมที่ทำมาตั้งแต่รุ่นพ่อ แต่ตอนนี้กลับคิดว่าคงไม่เลวนักสำหรับการต้อนรับที่อาจจะทำให้น้องคุณอยู่ที่นั่นนานขึ้น

“ไว้ผมจะกลับไปนอนคิดครีบกินอะไรดี”

“ไม่ต้องเกรงใจนะ”

“น้องคุณ เอาแพงๆ ลุงจะได้มีลาปาก” คุณลุงอีกคนหนึ่งยุ

“ขอชอยจู้” ลุงพันเสริม

คุณหัวเราะก่อนจะบอกว่าเขาจะไปคิดมาอย่างดีและจะไม่ทำให้ใครผิดหวังแน่นอน

หลังจากที่ได้รับการคอนเฟิร์ม พวกเขาก็เริ่มรันเครื่องทันที การทำงานในคืนนี้ตอนแรกก็ดูสนุกสนาน แชวกันไปทำงานกันไป แต่พอเริ่มตึกสีหน้าทุกคนก็เริ่มล้า เสียงที่เคยดังก็ค่อยๆ เงียบลงและกลายเป็นการตั้งหน้าตั้งตาทำงาน ยังดีที่คุณลุงเปิดเพลงเพราะๆ ให้ฟังเลยคลายง่วงไปได้บ้าง

คืนนี้พวกเขาทำโอทีแค่ห้าชั่วโมง จากสองทุ่มถึงตีหนึ่ง และในตอนเที่ยงคืนกว่าที่คุณกำลังเปิดโหมดอโต้ไฟลอตหรือโหมดการทำงานแบบอัตโนมัติเพราะง่วงมาก ก็ได้ยินเสียงร้องซัดดังมาจากเจ้านายผู้กำลังยกหนังสืออ่อนๆ ออกจากเครื่อง

ภาพเลือดไหลชิบลงมาตรงข้อมือก็พอจะเดาได้ว่าคุณยินดีน่าจะโดนกระดาศคมๆ บาดมือเป็นทางยาว

“เป็นไงบ้างครับ” คุณรีบวางมือจากงานตัวเอง พร้อมๆ กับที่พวกคุณลุงบอกว่ให้ไปล้างมือและทำแผลเลยเพราะอีกไม่นานก็ใกล้จะเลิกงานแล้ว

“จริง ๆ ตอนเด็ก ๆ ก็เคยโดนบ๋อยครับ แต่ตอนแก่เพิ่งรู้ว่ามัน
ลึกได้ขนาดนี้” ยินดีพลิกฝ่ามือตัวเองขึ้นมาดู

“ก็คุณยินดีไม่ยอมใส่ถุงมือ” ลุงพันว่า เขาเตือนตั้งแต่แรกแล้ว
แต่เจ้านายบอกว่าไม่ถนัด

“ลุงก็ไม่ใส่”

“มือผมด้าน ผมชินแล้ว”

“หน้าผมก็ด้านนะ แต่ทำไมไม่มันบาด”

ท่ามกลางบรรยากาศเหล่านั้น พวกเขาที่หัวเราะขึ้นอีกครั้ง

“คุณยินดีลูกเถอะครับ มันจะเปื้อนงานเอา” คุณเตือนคนที่
ยังดูสนุก แต่เลียดหยุดเป็นทาง

“โห...เจ้าคุณนี่เห็นงานสำคัญกว่ามือเจ้านายอีก” คุณลุงว่า
ทำเอายินดีต้องมองตาคนที่ดูกังวล

แต่ดูแล้วไม่น่าจะห่วงเขา น่าจะห่วงงานมากกว่า...

“ใช้สิครับ ผมจะไปสำคัญเท่ายอดชายได้ไง”

“ยอดผมก็ทำไรบริษัทคุณยินดีนั่นแหละครับ” คุณอยากจะ
มองบนสักสิบรอบ

คำตอบของเขาทำเอาคนบริเวณนั้นหัวเราะครืน ก่อนที่คุณ
จะรีบเดินไปหยิบทิชชูมาให้เจ้านายซับเลือดแล้วพาไปทำแผลที่ฝั่ง
ออฟฟิศ เนื่องจากห้องปฐมพยาบาลอยู่ฝั่งนั้น

คุณเพิ่งนึกออกตอนเดินมาได้ครึ่งทางว่าจริง ๆ ยินดีน่าจะทำ
แผลเองได้ แต่พอคิดว่าจะต้องเดินกลับไปมีด ๆ คนเดียวเขาก็เปลี่ยน
ความคิดทันที ทำแผลให้เจ้านายก็คงไม่ยากเท่าไรหรอกมั้ง...

“แล้วทำไมมือคุณไม่ถูกบาดนะ” คนอายุเยอะกว่าถามขึ้นใน
ตอนที่มาถึงห้องปฐมพยาบาล

คุณเปิดลิ้นชักก่อนจะเอากล่องปฐมพยาบาลออกมา

“ผมมีอด้านไงครับ” คุณแบมือให้ดู

“ผมขี้อายุซัก ไม่ค่อยใส่ถุงมือ ทำงานที่บ้านก็เป็นงานใช้แรง”
คุณพูดพลางมองมือตนเองที่มีสีเข้มกว่าตรงแขนเนื่องจากโดนแดด

“แล้วของผมมันบางตรงไหน” ยินดีมองแล้วก็ยังไม่เห็นความแตกต่าง เพราะดูแล้วฝ่ามือของพวกเขาก็เป็นสีเดียวกัน

จนกระทั่งคุณยื่นมือมาจับแบบไม่ได้คิดอะไร คนสงสัยจึง
นิ่งไป

“ครับ?” ในตอนนั้นยินดีเกือบจะหาเสียงของตัวเองไม่เจอ

“นี่ไงครับ ของผมจะมีปุ่มด้าน ๆ ตรงฝ่ามือ” คุณบอกพลางจับ
มือกับเจ้านายแบบแนบชิด ทั้งยังใช้นิ้วของอีกคนไล่ไปตามชอกนิ้ว
มือของตนโดยไม่ได้คิดอะไรไปไกล

“แล้วตรงนั้นก็จะเป็นมากกว่า ลายมือผมก็เลยดูชัดกว่าของคุณ
ยินดีด้วย”

ในขณะที่คุณกำลังอธิบายว่าทำไมมือของตัวเองถึงแตกต่าง
กับเจ้านายแบบลึกลับคิดถึงสัมผัสอุ่น ๆ ไป อีกคนกลับคิดว่ามือของคุณ
ก็นุ่มดี

ในหัวของยินดีกำลังตีกันเพราะคิดไม่ตกว่า เขาควรจะทำอย่างไร
จึงหว่านจับมือน้องให้แน่นขึ้นอีกนิด เพื่อดูขนาดที่แตกต่างกันของ
มือเล็ก ๆ ตรงหน้า หรือควรจะไปดึงมือออกดี แต่หากทำไปแล้วมันจะ
ดูเหมือนคนลามกไหม...หรือเขาควรกลับมาแก้มือแบบเดิม

ท่าทางที่ตกลงกับตัวเองไม่ได้ทำให้ใบหน้าหล่อเหลาดูแปลก
ไปหมดในสายตาอีกคน

“เจ็บมากเลยหรอครับ” คุณถามคนที่พอเขาแตะโดนแผลก็
ขมวดคิ้วแน่น

“นิดหน่อยครับ”

“ในห้องนี้ น่าจะมียาแก้ปวด แต่ถ้าไม่มีเดี๋ยวผมไปเอาที่โต๊ะผมให้” คุณพูดถึงโต๊ะทำงานของตัวเองที่อยู่หน้าห้องพยาบาล จากตรงนี้เดินไปอีกสักหน่อยก็ถึง

“ระหว่างกลัวผีกับกลัวผมปวดแผล คุณกลัวอะไรมากกว่ากัน” ยินดีที่มีใจเจ็บแต่ใจพุ่มองคนที่เป็นห่วงกันแล้วถามขึ้น

คนที่ลืมนิดไปว่าถ้าต้องเดินไปเปิดประตูออฟฟิศมืด ๆ คนเดียวเพื่อหยิบยาแก้ปวดส่ายหน้าหรือในเวลานั้นเอง

“คุณยินดีไม่กินยาก็คงไม่เป็นอะไรหรอกครับ ทนปวดเอาหน่อย”

“นี่คุณ...” ยินดีว่าแล้วหัวเราะ

“แค่โดนกระดากษบาต ไม่ถึงตายครับ”

คนที่คิดว่าน้องคุณออกจะน่ารักเรียบร้อยในตอนแรก ตอนนี้กลับรู้สึกมันเขี้ยวจนอยากจะแกล้ง แต่พอนึกได้ว่าคนตรงหน้าคือลูกน้องและเพื่อนร่วมงาน เจ้านายจำเป็นก็กระแอมและพยายามกลับมาทำตัวให้ดูน่านับถือแม้จะไม่ทันแล้วก็ตาม...

โอทีแรกในคืนนี้แม้จะเหนื่อยนิดหน่อย แต่ก็สนุกจนยังไม่อยากกลับบ้านเลย